HAYALHANEM
KİTAPLIĞI -1-

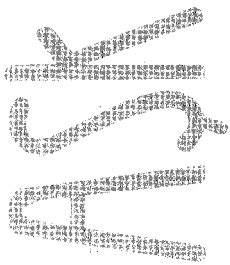
AŞK NEDEN CAN YAKAR?

Mehmet Yıldız

GENÇ NESİL

71. BASKI

Neden can yakar?

Mehmet Yıldız

GENÇ NESİL

Genel Yayın Yönetmeni: Emel Nermin Temel
Editör: Ayşenur Dikmen
Kapak Tasarımı: Nesil Grafik
İç Tasarım: Emine Sayın
ISBN: 978-605-162-720-5
Yayıncı Sertifika No: 12403
Baskı Tarihi: Mart 2019
Baskı:Çınar Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Cad. Ata Han No:34 Kat:5 Bağcılar/İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Matbaa Sertifika No: 12683

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Sanayi Cad. Bilge Sok. No: 4, 34196 Yenibosna-Bahçelievler/İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25Faks: (0212) 551 26 59
www.gencnesil.com.trbilgi@gencnesil.com.tr

Mehmet Yıldız

Mersinli Alevi bir ailenin Mehmet Yıldız isminde, tantuniyi çok seven bir ferdi olarak büyüdüm. Tabii bu büyüme evrem dizilerdeki kadar rahat olmadı!

Hayatın keyifli geçtiğini zannettiğiniz günlerde; bir bakmışsınız firavunun türevi bir adam oluvermişsinizdir bu süreçte... İşte böyle yaşarken bile kalbim daraldığında, çevremde kimsenin elinin kalbime yetmemesi, kalbimin yapıldığı fabrika ve kalbimi yapan Sanatkâr arayışına itti beni. İyi ki de itmiş elhamdülillah ite kaka bulduk bu yolu. ☺

Sonra kader diğer sürprizlerini tecelli ettirmek için benim biletimi İzmir'e kesmiş meğer...

Ege Üniversitesi'nde matematik bölümünü bitirdikten sonra ise ikinci meslek olarak matematik öğretmenliği yapıyorum.

İlk mesleğim mi?

Rabbimi tanımak...

Mersin'de birkaç üniversiteli gencin

birleşerek, bir bebeğin annesinin meme musluklarından beslendiği gibi, Risale-i Nur'un iman hakikatlerine doyurduğu musluklarından beslenerek iman gelişimimiz başladı. Sonra dertlenmeye başladık... Bildiklerimizi bilemeyenlere dertlenmeye...

Allah, kader planında bu acı ile kıvranan birkaç arkadaşla denk getirince ise, 300 metrekarelik yerde sosyal medyayı kullanarak milyonlarca insana ulaşmaya vesile olduk.

Demek bizim gibi arıza adamlar bile bu eserlerle bu hâle gelebiliyormuş!

Tahmin ettiğimizden çok daha büyük bir kitleye ulaşmak nasip oldu. Yaptığımız sohbetleri Youtube, Facebook, Twitter gibi sosyal medya araçlarını kullanarak birçok kardeşimize ulaştırmaya çalıştığımızdan, birkaç yıl içinde bir de baktık milyonlara ulaşmak nasip olmuş.

Hatta birçok kardeşin "Biz gelemiyoruz, izleyemiyoruz, bir çözüm yolu bulun" demesinden sonra yaptığımız sohbetleri canlı yayında da vermeye başladık.

Takipçilerimizin ise neredeyse yüzde doksanını gençler oluşturuyor. Bize ulaştırdıkları mesajlarda, bizleri

aynı kendileri gibi gördüklerinden ve kendilerinin de bu işleri yapabileceğine özgüven duymaya başladıklarından bahsediyorlar.

Sosyal medyada üç yıl gibi bir süre zarfında milyonlara ulaşılınca anladım ki, Allah bizim gibi küçükleri böyle büyük işlere vesile ederek kendi büyüklüğünü gösteriyormuş...

Bugüne kadar muhaliflere az da olsa rastladık hâliyle. Tahmin ediyorum ya bir kusurumuzu görmüş, omzumuzdaki akrebi söylemeye çalışmışlardır ya da ilk bakışta ne yapıyor bu gençler diye bizi anlamaya çalışıyorlardır. Allah hepsinden razı olsun, omzumuzdaki akrebi söyleyene rahmet...

Bediüzzaman Hazretlerinden aldığımız 'müspet hareket' düsturundan ötürü kapımızın önünde pankart açıp "Sizi istemiyoruz" deseler bile, bize "Yorulduysanız buyurun bir çay için, yine devam edersiniz yolunuza" demek düşer.

İletişim bilgileri:
www.hayalhanem.com.tr
www.twitter.com/mhmdyldz
www.facebook.com/mehmet.yildiz.resmi
www.youtube.com/hayalhanem

içindekiler

9 Önsöz

1. Bölüm

Yusuf'u kuyudan çıkaran yüce bir El varken, kimse umutsuz olmasın

14 Sümüklü kız Visal
17 Aşkın gözü pembe lenslidir
22 Çayı açık, seni kapalı severim!
35 Ne kadar seversen sev, iki kişilik kabir yok!

2. Bölüm

Allah aşkı başkadır azizim! Seni senden almaz, seni kendine getirir

52 Evlilik kader midir?
65 Deli kızım uyan, söylenenler yalan!
77 Değil yıldız, gökyüzü de kaysa nasibinde yoksa nafile!
86 Böyle bitmesin bu gece!
88 Bir hayalin cennetçesi

3. Bölüm

Sevgi Nefiste Yaşanırsa İhtiras, Kalpte Yaşanırsa Aşk Olur

104 Aşk neden can yakar?
118 Allah sizi korumak için bazılarını hayatınızdan çıkarır

4. Bölüm

Bizi Ayrılık Şarkıları Değil, Veda Hutbesi Ağlatır

132 Konservede saklı iman!
135 İnsanın gece hayatı olmalı Nizamettin!
140 Belki sizin de kapınızı çalarız!

5. Bölüm

Lüzumuna Binaen...

146 Hz. Muhammed (a.s.m.) neden çok eşliydi?

önsöz

Sen benim yazmadığım şiirim, okumadığım şarkımsın. Ben senin yüreğini sevdim. Sana bakınca seni değil, bir kanatsız bir melek görüyorum. Sen benim canımsın, ötemsin, yarımsın...

Ne kadar tanıdık geliyor değil mi? Çok değil biraz güzeli gelse unutacağımız insanlara hiç okumadığımız yazarlardan alıntılar yapıyoruz. Anonim sözleri bulunca da altına Mevlana yazıp arkamızı sağlama alıyoruz.

Bizi, onu, tevafuku, bakmayı, görmeyi, sevmeyi, konuşmayı yaratanı konunun dışında tutuyoruz.

Kopyanın serbest olduğu bir sınavda En Sevgili'nin yüzyıllar önce bize attığı sınav cevaplarından bihaber yaşıyor, ama sevgilinin "N'apıyosun aşkım" mesajını anında okuyup cevaplıyoruz...

İlginçtir ki, öyle güzel sözler söylediğimiz kişi ile ilişki bittiğinde, 'hakkım haram zıkkım olsun'lar, 'Allah belanı versin'ler, sosyal hesaplardan laf

sokmalar havada uçuşuyor.

Sonra soruyoruz bu can neden yanıyor? Yanar kardeşim. Keyif için seni sevenin keyfi gidince sevesi de gider. Çıkar için seni sevenin işi bitince sevgisi de biter. Güzelliğin ve paran için seni sevenin yüzünde sivilce çıkınca malına da kıvılcım gelince sevesi gider.

Muhabbet bir kıssanın kapısını aralıyor, şu adama ne kadar da benziyor hâlimiz:

Rabia-i Adeviyye sahraya çıktığı bir zaman yol üzerindeyken bir kimseyle karşılaşır. O kimse Rabia'ya tama ile bakmaya başlayınca, Rabia:

"Ey kişi, niçin namahreme öyle bakarsın?"

"Ey kadın senin muhabbetin canıma tesir etti ve âşık oldum. Onun için bakıyorum. Her baktığımda sende Hakk'ı görürüm."

"Ey kişi, benim bir kız kardeşim vardır ve arkamdan geliyor. O daha güzeldir."

O kimse de kardeşini göreyim diye arkasına doğru bakınca, Rabia o kimsenin yüzüne ansızın bir tokat indirerek:

"Be hey yalancı herif. Sana muhabbet davası etmek ne kadar uzak. Seni görünce

arif zannettim. Yanıma geldin, âşık zannettim. Şimdi ise tecrübe ettim ve gördüm ki, ne âşık ve ne de arifsin. Aynı zamanda da muhabbet davasında yalancısın. Eğer muhabbet davasında sadık olsaydın, benden başkasına iltifat etmezdin" der...

İşte böyle aşk çok can yakar kardeşim.

Seviyorum deyip kaşında gözünde kaldığın, daha güzelini görünce üç kuruşa sattığın, yüreği deyip parasına baktığın, bazen de işine gelmeyince bıraktığın aşklar... Daha çok canını yakarlar kardeşim, çok...

Allah'ın sevdiği kulları bize de sevdirmesi, birbirinin derdinden anlayan derttaşlara güzel tevafuklar ve hoş muhabbetler nasip etmesi duasıyla...

Hikmet Anıl Öztekin
(Elif Gibi Sevmek'in yazarı)

Adamın konuşmadığı bir 'Kız Kulesi' kalmış, hâlâ helalimi bekliyorum diyor. ☺

Allah'tan hayırlı eş isteyen kardeşlere ufak bir dua önerisi: "Çaya rengini veren Allah'ım, bana da dengimi ver!" ☺

Sevdiği şeker hastası diye, çayı şekersiz içen insan, "Seni seviyorum" demese de olur mesela... ☺

1. Bölüm

Yusuf'u kuyudan çıkaran yüce bir el varken, kimse umutsuz olmasın

Sümüklü Kız Visal

İster matematik öğretmeni olun, ister nükleer tıp anabilim dalı başkanı, isterse de il müftüsü, yanınıza gelenlerin size bahsedecekleri illa bir dertleri olur ve o dert şöyle bir ortak paydada buluşur kimi zaman:

"Kardeşim iyi misin, hayırdır neyin var?"

"Misafirin çocuğu gibiydi âdeta... Geldi, dağıttı ve gitti. Sesimi bile çıkaramadım."

"Anladım, âşık oldun." ☺

İşin en ilginç yanı; bu derde duçar olmuş birine ne kadar çay ısmarlasan da, Don Juan DeMarco'nun hayatından örnekler versen de, hatta âşık olduğu kişinin sümüklü misalini ona yaşatmaya çalışsan da, "Olaydı da ellerimle sileydim burnunu!" moduna girmesi...

Dedim, içinde pedagojinin dahi membaını barındıran bizim kırmızı kitap (Risale-i Nur) bu konu hakkında ne diyor?

"Muhabbet, çendan, ihtiyari değil" cümlesi ilk tılsımı veriyor. İhtiyarımızda (seçimimizde) olmayışı, neden sümüklü profilin arkadaşı soğutamadığına bir sebeptir.

Aşka seçim hakkı giremiyor ve ne anlatsan da cümle geçirmez yelekten geri sekiyor.

Risale-i Nurları epey zamandır okurum. Bir hastalık tespit edilip tedavisi verilmeden bırakıldığına hiç şahit olmadım. Ardından gelen cümle de beni tasdikler gibi.

"Fakat ihtiyar ile muhabbetin yüzü, bir mahbubdan diğer bir mahbuba dönebilir" diyor.

Yani, bu huyunu değiştiremesen de yönünü değiştirebilirsin demek oluyor.

Âşık mı olacaksın? "Olma!" desek de biz direttikçe bu elinde olmadığından sen de diretecek misin?

Tamam diret kabul, ama sana bu dünyada üzüntü verenden, kabir kapısını aydınlatana bir dönüş elinde...

Bir melikin oğlu bir gün çarşıda gezerken peçesi düşen bir kızın yüzünü görmüş. Kız o kadar güzelmiş ki âşık olmuş ve kızla evlenmek istemiş.
O kızın babası da bir camide imamlık eden bir şeyhmiş. Şeyhin yanına gidip kızını istemiş.

Şeyh:

"Kızımı veririm, ama kırk gün arkamda namaz kılarsan" şartını koşmuş.

Melikin oğlu kırk gün kızın babasının arkasında namaz kılmış ve ibadet etmiş. Her duasında da kızı istemiş.

"Bana Visal'i nasip et, beni ona kavuştur" diye dua etmiş ama visalin anlamının Allah'a kavuşma olduğunu bilmezmiş.

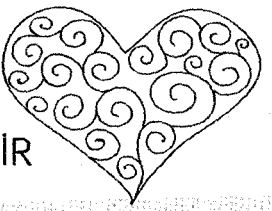
Kırkbir gün geçmiş, melikin oğlu kızı almaya gelmemiş. Kız artık dayanamayarak camiye oğlanın yanına gitmiş.

"Sen, benim için bu kadar zaman burada kaldın. Şimdi kırk gün geçti ama beni almaya gelmedin. O kadar da çok beni istemiştin. Şimdi ne oldu?" derken melikin oğlu gözünü kaldırmadan hafifçe elini dur dercesine kaldırmış ve:

"Ya Visal! Sen, Hak ile münasebetime vesile oldun. Gel şimdi Hak'tan çıkmama vesile olma!"

İşin fasıl noktası enfes olsa da asıl kısmı için ben hâlen Visal'in sümüklü misalini verip bu işin daha kısa şekilde çözülebileceği kanaatini taşımaktayım. ☺

AŞKIN GÖZÜ PEMBE LENSLİDİR

Trafikte dikkat ederseniz, radardan önce "Dikkat radar var!" şeklinde bir uyarı vardır. Bu ibareye biraz anne şefkatiyle bakarsak bir hüsn-ü niyet gözümüze çarpar.

"Hımm, belli ki bu insanların ilk amacı bizi köşeye sıkıştırıp ceza kesmek değil de, ceza kesecekleri pozisyona bizleri hiç sokmamak."

Ben de seyre çıkmış son sürat Risale-i Nurların içinde seyahat ederken gözüme, "Aşk, şiddetli bir muhabbettir" tabelası ilişti. Vitesi düşürdüm, hangi yoldan gideceğini kestirmeye çalışan yolcunun edasıyla elimi sayfada tahayyül ettim.

Bu aşk dekoltesi öyle kuvvetli ki; daha dün karanlığın uğultusundan korkup evine giden inşaatlı yolu değiştiren adamı, Heraklius pazulu bir yiğide çevirip çakma Zippo çakmakla dünyayı yakmaya meylettirebilir.

Sırf bir dersi geçebilmek adına yıllarca hocanın çocuğunu okulda görüp, "Agu aguuu, ne de tatlıymış hocam, Berkcan!" tekmilini verirken, sizi yıllarca gönül rahatlığı ile sınıfta bıraktıracak tek şey aşktır!

Dişini fırçalamadan, temiz atletini giyinmeden, hatta koltuk altı 'roll-on'suz asla yapamam hassasiyetindeyken, evinize radyoaktif atık temizleme ekibini sokacak şekilde pejmürde edebilecek tek şey de aşktır. Bu kadar şiddetlidir yani bu zalim...

Elim birinci viteste, sayfada ilerlerken birden bir tabelayla daha karşılaştım:

"Fani mahbuplara müteveccih olduğu vakit, o aşk kendi sahibini daimi bir azap ve elemde bırakır."

(Mektubat, Dokuzuncu Mektup)

Kaç tane örnek verirsem vereyim, okuyucunun kendi hayatında daha çok örneği net bir şekilde bulabileceği bir cümle bu.

Rabbini tanımadan, dünyayı ana rahmi farz edip tüm tutkusunu içine boşaltan, o bayansız, o erkeksiz, o arabasız, o işsiz, o makamsız, o evsiz, o kıyafetsiz, o sahte gülüşsüz, o zemheri öpüşsüz yapamayan kaç kişiden bahsedelim?

Hangimiz biraz ondan olmadık ki?

Hangimiz anlamadık ki, sevdiğim ben yanarken uzatamadı elini bana... Ben azap ve elemde yanarken, eli varamadı, tutamadı...

Anladım, Cenab-ı Allah bu derde düşmemizi istemiyor. İstemiyor ki, bu dünya sergüzeştinde nice tabelalarla bizleri uyarmaya çalışıyor.

Tüm bunlara rağmen ilk sırada hâlâ aşkın yer alması insana gösteriyor ki, aşkın gözü pembe lenstidir. Kanını da akıtsan sana kırmızıyı göstermiyor maalesef!

Hatta öyle ki, bu yazıyı okuyanın tüm elemlere, geçmiş sıkıntılarını hatırlamasına rağmen şöyle dediğini duyar gibiyim, maziye dalıp:

"Ne ikna edici bir intihar girişimidir şimdi seninle göz göze gelmek."

Çayı açık, seni kapalı severim!

İnsan kendisine bahşedilen nimetlerin elinden alınmasına ya da geçici olarak el konulmasına kadar, onların değerlerine karşı kör ve sağırdır.

17 Eylül sabahı bir uyandım, yüzümün sol tarafı felç! Ağzım, yüzüm yamulunca anladım ki, vücudum bana emanetmiş.

Düşünsenize, aynaya bakıyorsunuz, şanzıman dağılmış... Bir tarafta acziyeti, diğer tarafta ise rahmeti görüyorsunuz.

Böyle hadiseleri yaşadığınızda, gerçekten tüm azalarının emanet olduğunu anlıyorsunuz.

Bir arabayı birkaç gün emanet aldığınızı varsayalım. Bu araba üzerinde dilediğiniz gibi değişiklik yapamaz, kendi zevkinize göre boyayıp, jantlarını değiştirip, "Tekerin bir tanesini çıkarayım da bu adam üç tekerle sürsün" diyemezsiniz.

Bunları yapamamanız nasıl arabanın sizin olmadığının göstergesiyse, aynen öyle de hasta-

lıklara duçar olduğunuzda vücudunuzun size emanet olarak verildiğini anlarsınız. Çünkü benim isteğim dışında, benim vücudumda dilediği gibi tasarruf eden bir Zât'ın farkına varırsınız.

Ruha en uygun şekilde teçhiz edilmiş bedenler sizlere emanettir. Ve bu cihazatın sahibi nasıl emir buyurmuşsa, emanete öyle davranmanız gerekir.

Sizin arabanızı alsam ve istediklerinize riayet etmeden kullansam aramızda sorun çıkar değil mi?

Peki, size bir defaya mahsus verilen ve emanet olan beden elbisenizi, mülk sahibinin isteği dışında kullanırsanız aranızda sorun çıkmayacağını düşündüren nedir?

Yani şöyle mi diyeceğiz ahirette, bu film bittikten sonra? "Allah bizi uyarmıştı, O'nu dinlemeliydik." Peki, bu bizi kurtarabilecek mi?

Kur'an-ı Kerim'in algoritması insan ruhuna göre yazılmış. Ayette kadınların tesettüre girmesi buyurulmuştur.

Buna rağmen bir bayan, tesettüre giremiyorum diyorsa anlaşılır ki ruhunda bir hastalık, bir maraz mevcuttur.

Kanser hücresi egosantristtir, yani aşırı benmerkezci bir hücredir ve bulunduğu yere kendi sıfatını kazandırır, diğer hücreleri ekarte etmeye çalışır.

Bir süre sonra bütün glikoz ve oksijeni daha sonra diğer hücrelerin gıdalarını tüketir. Kanın bile hücreye girmesini engeller. Sonunda vücut mahvolur ve infilak eder.

Ruhun bir ayeti kabul etmiyorsa, sende sıfatını kabullendirmeye çalışan bir kanser hücresi mevcuttur.

Eğer bu kanser hücresinin büyümesine, beslenmesine devam edilirse işin nihayetinde bütün vücudu ele geçireceğinden tesettüre girebilecek hiçbir yol bulamayabilir.

Tedavi gittikçe zorlaşacak ve Cenab-ı Allah'ın esması sende tecelli etmeyecek. Nasıl damar yolu tıkanıyor, aynen öyle de bu hakikatlere giden kalp yolların tamamen tıkanacak.

Yıllanmış bir çınara şekil vermek oldukça zordur, ama tohumun genleriyle uğraşıp bir domatesi kare hâline getirebilirsin.

"Şu iş bir olsun", "Bu sınav geçsin" ya da "Evleneyim, zaten örtünürüm" diye geçirdiğin her günün, içindeki kanser hücresinin kök salmasına sebep olacak.

Tesettüre girmenin en kolay yolu beş vakit namazdan geçiyor. Beş vakit namaz insanda meleke hâline gelince bir süre sonra tesettüre girme ihtiyacı hissediyorsun.

Neden tesettüre girilmesi gerekiyor ve hikmetleri nelerdir sorusuna cevap yine Risalelerden gönlümüze sızıyor:

"Malumdur ki, insan sevmediği, istiskal ettiği (hoşlanmadığı) adamların nazarından sıkılır, müteessir olur."

(Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a)

Bir bayanın kafede oturduğunu düşünelim. Herkes bir anda bakmaya meyletse beş dakika çayını bile yudumlayamaz.

Kişinin istemediği nazarları üzerine çekmesinin oldukça sıkıntılı bir durum olduğu daha net anlaşılıyor.

"Elbette açık saçıklık kıyafetine giren güzel bir kadın, bakmasına hoşlandığı namahrem erkeklerden onda iki üçü varsa ('Alımlı olayım', 'Biraz bakımlı olayım', 'Nazar-ı dikkati celbedeyim', 'Kendimi teşhir edeyim', 'Birileri beni beğensin' dese dahi) yedi-sekizinden istiskal eder."

Yani, yedi-sekiz tanesinin böyle bir durumda bakmasını istemez.

"Hem tefahhuş ve tefessüh etmeyen bir güzel kadın, nazik ve seriütteessür olduğundan, maddeten tesiri tecrübe edilen, belki semlendiren pis nazarlardan elbette sıkılır. Hatta işitiyoruz ki açık

saçıklık yeri olan Avrupa'da çok kadınlar, (Kanıt Avrupa'dan geliyor. Peki, nasıl bir sahnesi var? Açık saçıklık da had safhada) bu dikkat-i nazardan sıkılarak, (Bir-ikisinin bakmasını belki isteyebilir ama yedi-sekiz tanesinden gerçekten çok sıkılacaktır.) 'Bu alçaklar bizi göz hapsine alıyorlar sıkıyorlar' diye polislere şekva ediyorlar."

Çin'de trenleri bayan ve erkek olarak ikiye ayırdılar. Ayırma sebepleri bu olmasa bile, kadın-erkek arasındaki farkın trenleri ayıracak kadar ciddi olduğunun farkındalar.

Ne bir erkek hanımına bakılmasına dayanabilir, eğer bozulmamışsa, tefessüh etmemişse; ne de bir kadın "Bana bir-ikisi baksın" dese de yedi-sekizinin nazarından elbette ki çok rahatsız olacaktır. Çünkü bozulmamış fıtrat bunu gerektirir.

Kimse dışarıdan birkaç erkeğin gelip, gözlerini hanımına dikip bakmasını istemez?

Peki soruyorum, plajda ne değişiyor? Kurgu, konsept farklı ama hadise aynı!

Gözünüzden bile sakındığınız eşiniz binlerce aç gözün ortasında ve siz buna eğlence diyorsunuz. Bunu da yıllardır anlayamadım ya neyse...

"Ve kesretle vaki olduğundan, cidden şiddetle namahremlerden fıtratı korkar

ve cibilliyeti sakınmak ister. Ve tesettürle namahremin iştahını açmamak ve tecavüzüne meydan vermemek, zayıf hilkati emreder ve kuvvetli ihtar eder."

Savaşlarda, ordular evvela kalelere saldırır ve kalede bir gedik açmaya uğraşır ki, işin devamında kaleye girebilsin ve fethi gerçekleştirebilsin.

Madem kaleye bir gedik açmakla iş halloluyor, o vakit tesettür kalesinde şeytan gibi bir düşmana gedik açtırmamak için modayı bırakıp, Cenab-ı Allah ne emrediyorsa onu yapmaya çalışmak gerekir.

Moda olsun diye, burayı buradan takayım, kolumu buradan, boynumu şuradan göstereyim diyorsanız eğer, bu tesettür değildir.

Tesettür, yalnız yüz ve el görünecek şekilde, şeffaf giyinmeyerek ve vücut hatlarının görünmesine müsaade edilmeyecek şekilde giyinmeye çalışmaktır. Bunların dışına çıktığında kalende bir gedik açılmıştır ve ilk kullanacak olan şeytandır.

Asrın tarzına uyan değil, Allah'ın farzına uyan kazanacak!

Peki, tesettürün aile hayatındaki yeri nedir? Tesettür, aile hayatınızın saadetine nasıl bakıyor?

"Kadın ve erkek ortasında gayet esaslı ve şiddetli münasebet, muhabbet (Muhabbet manevi bir olgudur ve kalpteki hastalıklar olmadan vuku bulacak bir hadisedir) ve alaka yalnız dünyevî hayatın ihtiyacından ileri gelmiyor."

Çünkü eşinizle birbirinize ülfet olmanız birkaç ay bile almıyor. Eğer işin devamına Kur'ani boyutları, aile hayatınızın ortasına koymadıysanız en basit sebeplerden tartışmalar çıkacak, huzur denilince aklınızda canlandırdığınız aile hayatınız, yerini huzursuzluğa bırakacaktır.

Evet, kadın kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir hayat arkadaşı değildir. İşin bu boyutunu pek anlamıyoruz.

Zira ahiret deyince girip çıkılacak bir ateş veya yeşil bir bahçe tahayyül ediyor insan... Ama gel gör ki, Allah'ın sivrisinek kanadı kadar değer vermediği bu dünyayı böyle şenlendirdiği hâlde, ahireti dünyadan daha basit düşünmek akıl kârı değil.

Alacağınız ev için bile, kenar mahallede 10 milyarlık evden, lüks bir muhitteki 1 trilyonluk akıllı eve kadar geniş bir skalaya sahip seçenekler sunulurken, arasında müthiş bir fark olan cennet mertebeleri içinde Resulullah'a komşu olmanın farkı nasıl olur da gözden kaçar.

Resul-i Ekrem'e komşu olayım, peygamberle-

re misafir olup sahabilerle yürüyeyim, evliyalarla oturup kalkayım gibi tebessüm ettiren saadete kavuşmayı istemez misiniz?

Eğer istiyorsanız, bu işin inşa edilecek en mühim müessesi olan evlilik müessesesinin tohumunda sıkıntı yaşamamaya dikkat edeceksiniz.

Çünkü tohumunda ufak bir çizik, çınar ağacı büyüdüğünde koca yarık gözükür.

İşin sonunda bir bakmışsınız 60 yaşında evde bereket yok, el-ayak altındasınız, ilgilenen yok... Ve gönlünüzde bir inilti hasıl olur:

"Ya Rab, el-aman!"

Peki, siz bunca yıl Allah'ın ayetlerini ne kadar umursadınız?

"Madem hayat-ı ebediyede dahi kocasına refika-i hayattır (bir hayat arkadaşıdır); elbette ebedî arkadaşı ve dostu olan kocasının nazarından gayrı, başkasının nazarını kendi mehasinine celb etmemek (güzelliğine çekmek) ve onu darıltmamak ve kıskandırmamak lazım gelir."

Bu durum evli ve bekâr tüm insanlığı ilgilendiriyor, çünkü Allah zamandan ve mekândan münezzehtir. Bekâr bir hanım kardeşin, başka nazarları üstüne çekmesi ilerideki kocasına bir ihanettir.

Cenab-ı Allah'ın makamında zaman ve mekân

mevhumu olmadığından, 20'li yaşlarda yaptığın bir hatanın tokadını 70 yaşında yiyebilirsin.

Bu yüzden nefsine göre değil, Cenab-ı Allah'ın buyurduğu ayet ve emirlere göre hareket etmen gerekir.

Bazen de şeytan sizi örtünüyorum adı altında tesettürle hiçbir alakası olmayan bir kapalılık şekliyle oyalar. Yani ona; örtünme denebilir, kapalılık denebilir, sarmış denebilir, sarmalamış denebilir, ama tesettür denmeye dil varmıyor, gönül razı gelmiyor.

Ya evlenemez de evde kalırsam korkusuyla, güzelliğimi ortaya çıkarayım diyenlere ne demeli?

Bayanlarda çıkan bir hastalık daha... Kardeşim, biz seninle aynı, bir olan Allah'a inanmıyor muyuz?

Şu kâinattaki sistem ve mekanizmayı istediği zaman "Kün feyekûn" emriyle yaratan Rabbini yeterince tanıyamadın mı acaba?

Görmüyor musun, bir örümceğin ağıyla düşmanları uzaklaştıran, bir asa ile denizi ikiye ayıran, kuşlar ile fili yenebilen bir Allah'a samimi dua ettikten sonra nasıl olur da senin nasibini buldurmaz?

Var mı böyle bir ihtimal?

Sen, Rabbini tanımıyorsun, tanımadığından da ümitsizliğe düşüyorsun!

Üniversitedeyken zeki bir ev arkadaşım vardı. Bu arkadaş, "Hissediyorum artık evlenmem lazım" dedikten sonra, beşinci topoloji sınavına girdiğinde, hanımı o sınıfta bekliyordu.

Ayrı bir vakada ise, evlenme ihtiyacı şedit bir şekilde gelişen arkadaşım, İstanbul'a kadar eş aramaya gitti. Sonuç alamadığı için başka şehirlerde eş aramaya devam ederken, üst kattaki komşusunun kızıyla sözlendi.

Nasip böyle bir şey işte, ama nasıl bir Allah'a iman ettiğini bilmesi gerekiyor insanın.

"Sen duanı et, gerisini Rabbine bırak! İmân et! De ki: 'Ya Rab, gözü bende, gönlü sende olsun.' Ondan sonrasını boş ver..."

Bir erkek için ölmeye değer mi? Cenazene başka kadınla gelir kahrolursun.

"Bir ailenin saadet-i hayatiyesi koca ve karı mabeyninde (arasında) bir emniyet-i mütekabile ve samimî bir hürmet ve muhabbetle devam eder. Tesettürsüzlük ve açık saçıklık, (aile içindeki) o emniyeti bozar, o mütekabil hürmet ve muhabbeti de kırar."

Sosyal hayatta tahmin edilebileceğimizden fazla göze maruz kalıyoruz. Nazarın; fizik ve kimya laboratuarlarında ortaya çıkmayan, metafiziksel özellikte, huzursuzluk ve sıkıntı veren bi-

yoenerjisi vardır.

İnsanların bakışlarından kurtulmak pek mümkün olmuyor ve her bakışta ruh biraz daha yıpranıyor. Sonra yediğiniz yemekten, içtiğiniz çaydan beklediğiniz tadı alamıyorsunuz.

Başlangıçta ayetlerden uzak kalmanın getirdiği huzursuzluğa, bir de yaşadıklarınız eklenince hayatımız büsbütün tükenmişliğe giriftar oluyor.

Serseri, hovarda ve gece hayatına düşkün olan, arabanın el frenini çekerek park eden genç dahi hayat arkadaşını namus konusunda yüksek lisanslı ister.

Sürekli zina yapmış, ama "Ben eşimi namuslu alırım" diyen insanlar, eşlerinin açık saçık olmasını istemediğinden işin sonunda kimseye güvenemiyor ve bekâr kalıyorlar.

"Ben çok namuslu isterim" diyorsun ama senin için inen ayetler ne olacak?

"Kapanmak istiyorum ama..." diye başlayan cümlelerde çevrenin insan üzerindeki etkisinin verdiği havayı soluyorsunuz. "Kocam istemiyor", "Annem istemiyor", "Babam istemiyor" diyorsunuz.

Gelin, Rabbimiz ayetlerde ne buyurmuş buna kulak verelim:

"Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Yüz ve el gibi görünen kısımları müstesna,

ziynet yerlerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üstüne kadar salsınlar."

(Nur Suresi, 31)

Kâinatta atomdan koca galaksileri tespih taneleri gibi çeviren bir Kudret, size böyle emir veriyor. Siz bu emirlere uymakla mükellefsiniz.

Bırakın sizinle istedikleri gibi alay etsinler, hor görsünler, ne söylerse söylesinler, siz ahiretinizi düşünün.

İzlediğiniz sinema filmlerini hatırlayın. İki saat çile çeken başrol oyuncusu filmin sonunda milyon dolarlık arabasına binip gidiyor. Sizin de çileniz bittikten sonra, ahirete gidince en güzel şekilde karşılanacaksınız inşaallah.

Allah ile muhabbetini bir nebze artırmaya yönelik sebeplerin bulunmadığı bir evde dünyaya gelmiş bir kardeşimiz, hasbelkader üniversitede gözünü gerçeğe açmış ve örtünmek için aylarca ailesiyle mücadele etmiş.

Yaşanan onca tartışmalarından sonra ailesiyle yaptığı ateşkes yürekleri dağlar nitelikte... **"Tesettürünü kabul ederiz, ama misafir gelirse seni odana kilitleriz."**

Bu asırda da Hudeybiye'yi yaşayan yiğitlerin varlığı Peygamberimizin bizden yüz çevirmediğinin kanıtıdır.

Peki, tesettüre sevdalı bir ailede yaşayıp da,

ölü toprak misali, tohumların birer birer çürümesine sebep olan hanım, sen saçını ayetle süslersin de düşen her teli melekler toplamaz mı? Allah'ın ayetinin yerde kaldığı nerede görülmüş?

Ayrı bir vakıa da daha 15 yaşında kendisine vicdanlarımızda abla dedirtmeyi başarmış bir hanım kardeşimizin başından geçiyor:

"Ben Marksist ve Leninist bir ailede büyüdüm. İslam inancı ailemizde mevcut değildi. Bir gün Youtube'da video izlerken Hayalhanem'in videosuna denk geldim. Birkaç videoyu ardı arda izledim ve Rabbimi yeteri kadar tanımadığımı anladım. 15 yaşında ailemi karşıma alarak tesettüre girdim."

15 yaşında, Marksist bir ailede büyüyen bir hanım ablamız tesettüre girebiliyorsa, bahaneler arkasına sığınmanın samimiyetsizliğini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Kıymetli olan şeyler muhafaza edilir. Bunun için sizlere düşen tesettüre girip, Rabbinize iltica etmektir.

Cenneti istiyorsan istenilen gibi, cehennemi istiyorsan istediğin gibi yaşa!

Madem ruhun cenneti arzuluyor, çıkar şu şeytanı aradan... Kes, at kanser hücrelerini ve ser seccadeni, tesettürle devam et hayatına...

Çünkü sevgi ispat ister.

"Biz çayı açık, seni kapalı severiz!"

Ne kadar seversen sev iki kişilik kabir yok!

Evlilik doğru bir insanla doğru bir tercihtir. Dışarıdan temaşa ettiğimiz zaman anlaşılmayan, kişinin içerisinde olan, insanların kelimelerle tarif edemediği bir olgudur.

Bekârlık yıllarında yaşadığınız rahatlığı geride bırakıyorsunuz. Evlendiğiniz zaman birçok sorumluluk da beraberinde geliyor.

Eşinizle yaşadığınız tartışmalar, çocuğunuzun geleceği ve geçim sıkıntınız evliliğin olmazsa olmazlarındandır.

Hayalhanem'de birçok abinin sevincini hüznünü, eşleriyle aralarında geçen muhabbeti, ilk çocuklarının mutluluğunu hep birlikte paylaşıyoruz.

Ben, Risale-i Nur'dan da evlilik bahsini okuyunca, "Evet," diyorum. "Evlilikle ilgili kafamda bir vizyon oluştu."

Erkekler nezdinde bakınca çok üzülüyorum.

Çok hassas biri var evinizde. Omuzunuzda yumurta taşıyor gibi hissediyorsunuz, saçı bile kırılıyor düşünün.

Kibar davranmanız, güzel sözler söylemeniz gerekiyor. İstekleri de bitmiyor.

Ben bir hanım abla ile karşılaştım diyor ki:

"Ben öyle bir eş isterim ki, hem sert hem de romantik olmalı."

"Ne yapalım yani mum ışığında mı dövelim?" ☺

Evli olan abilerin çektiği bir ızdıraptan bahsetmek istiyorum. Birçok ünlü düşünür diyor ki:

"Hanımların en güzel yaş aralığı 0-2 yaş grubudur. Sonra konuşmayı öğreniyorlar."

Sürekli hanım ablalar suçlu değil tabii ki. Bizim abilerimizden de suçlu olanlar vardır. Yolda yürürken bazı esnafları görüyorum.

Adamın gözü dedektör gibi bakmadığı hanım abla kalmamış. Adam şaşı kalmış, aynı zamanda müşteriyle konuşuyor.

Gözün refleksi o kadar gelişmiş ki, gözbebeğiyle kalp çiziyor. Böyle insanların ileriki yaşlarda boyun bölgesinde kireçlenme olması mümkün değildir.

Bir arkadaşımla aramda geçen muhabbet:

"Nasıl bir hanımla evlenmek istersin?"

"Öyle bir hanım olacak ki, yüzüne güneş ışığında başka bir şey değmeyecek."

Tamam, bu güzel bir istek, ama insan kendini de bilmeli. "Benim kumaşım kaç para?" diye kendine sormalı.

Adam bir turiste haram gözüyle bakmıyor ki, ülkeyi temsil ettiğini düşünüyor!

Üniversitedeki genç arkadaşların durumu da çok garip. Mecnuna bağlamış çok model gördüm!

"Hanımefendi ne güzel eliniz var. Aaa, aynısından iki tane var!"

Öyle bir dalmış ki, haram sevda umurunda değil.

Evlilik zor bir zanaat... Allah bütün evlilere hususi Rahmet buyursun.

Dünya hayatından ziyade başka bir cenahı da vardır evliliğin.

"Aşk, şiddetli bir muhabbettir. Fani mahbuplara müteveccih olduğu vakit, ya o aşk kendi sahibini daimî bir azap ve elemde bırakır. Veyahut o mecazî mahbup, o şiddetli muhabbetin fiyatına değmediği için, baki bir mahbubu arattırır; aşk-ı mecazi, aşk-ı hakikiye inkılap eder."

(Mektubat, Dokuzuncu Mektup)

Aşk o kadar şiddetli bir muhabbet ki, eğer siz evlilik hayatınızı, hanımınızla planlarınızı, paylaşımlarınızı, çocuğunuzun geleceği de buna

dâhil olmak üzere, ahiret odaklı kurmazsanız, sonunda merhametsiz bir ızdırap çekersiniz.

Bir erkek gözüyle olaya bakınca gün boyu bir sürü meşakkat çekiyorsunuz, şeytanla ve nefsinizle uğraşıyorsunuz.

Bir de şöyle bir hanımınızın olduğunu düşünün. Sizin namaz kılmanıza karışıyor, sohbetlere gitmenize izin vermiyor, siz içeri geçip kitap okuyacağınız sırada:

"Ayy, Ömer bugün benimle hiç ilgilenmiyorsun" diyor.

Bin bir türlü dert arasında bir de evde yaşadığınız problemler hayatınızı derinden etkileyecektir.

Yaşadığınız sıkıntıların çözümü nedir?

Evlilik planlarınızı yaparken iki cihanınızı da düşünmeniz gerekiyor. Risale-i Nur'da geçen evlilik düsturlarının hayatımıza tatbik edilmesinin doğuracağı sonuçları beraber ele alalım:

"Kadın ve erkek ortasında gayet esaslı ve şiddetli münasebet, muhabbet ve alaka, yalnız dünyevî hayatın ihtiyacından ileri gelmiyor. Evet, bir kadın, kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir refika-i hayat değildir. Belki hayat-ı ebediyede dahi bir refika-i hayattır."

(Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a)

Hanımlarımız sonsuz hayatta bile bizimle olacaksa planlarımızı sadece dünyevi hayata sığdırmamız çok dar bir düşünce olur.

Bir hanımla evlilikte ön plana atılan bazı durumlar vardır:

Şehvani bir güzelliğe, daha tasvirci olursam, 'hayvanca bir güzelliğe', sadece buna bakıp evlenen bir kitle vardır. Bunlar evliliğin sadece ilk üç ayını düşünüyor demektir.

Bir başka kesim, "Yaşlanınca bana bakan çocuklarım olsun" diye düşünenlerdir. Bu tür insanlar ise evliliğin otuz yılını düşünüyor demektir.

İzlediğim bir belgeselde, yaklaşık 80 yaşında bir zat, evlilik hayatını anlatıyordu. Kendisi emekli bir vaizdi. 80 yaşında, ne eşinde ne de kendinde hiç bir maddi güzellik kalmamıştı. Ve diyordu ki:

"Ben eşime ismiyle hitap ettiğimi hatırlamıyorum. Mihrabım, cennet bahçem, benim çiçeğim, böceğim, ömrüm, iki cihanım..."

Hayatınızda 80 yaşlarında eşine sürekli bu şekilde hitap eden kaç kişi tanıyorsunuz? Ben görmedim. Bir sevgiyi bu kadar samimi kılan ne olabilir?

Burada iki çeşit bakış açısı vardır: Biri 'mana-yı ismî' biri de 'mana-yı harfî'...

Kafelerde camların üzerine yapıştırılan, aralarında boşluklar olan reklam uygulamalarına

kabataslak bakarsanız bir kahve resmi görürsünüz, buna mana-yı ismî deniyor.

Dikkatli bakarsanız reklam uygulamasının arasındaki deliklerden kafenin içinde ne var ne yok onu görürsünüz, buna da mana-yı harfî deniyor.

Resmi görmek mana-yı ismîdir. Resmin arkasındaki hakikati görmek mana-yı harfîdir.

Bir insan sadece dünya namına eşine bakıyorsa mana-yı ismî nazarıyla bakıyor demektir. Eşinin güzelliği gittikten sonra yüzüne bakacak hâl kalmayacaktır, sonra muhabbet sönecektir.

Başka bir pencereden bakarsak, az önce verdiğim örnekteki gibi, 80 yaşındaki bir insan nasıl olur da eşine böyle hitap edebilir? Mana-yı ismî değil, mana-yı harfî gözüyle bakınca, kapatıyor gözlerini...

Benim eşim sonsuz hayatımı kazanmama yardımcı olacaksa o benim cennet bahçem, yürüdüğüm mihrabım, çiçeğim, böceğim olacaktır. Bundan başka ne düşünülebilir ki?

Maalesef bu bilinç, bu bakış açısı bizlerde yer edinmemiş.

Ben üniversitede okurken bu tür olaylarla çok karşılaştım. Üniversitedeki bayan ve ablalar o kadar duygusal ve romantikler ki, şöyle zannediyorlar:

"Berkcan beni ölene kadar sevecek ve tek

kişilik kabrimi iki kişilik yapacak."

Oysaki güzelliğinizle başlayan bu muhabbet güzelliğinizin ölmesiyle son bulacaktır. **Çünkü evliliğinizin arasına ahiretin çeşnisi katılmamıştır.**

Sonsuz hayatta arkadaş olmak istiyorsanız; hanımınızın başkasının dikkatini üzerine çekmemesi gerekiyor ki kıskanmanıza sebep olmasın. İslam fıtratı bozulmamış bir insanın eşini kıskanmaması mümkün değildir.

Şimdi erkek kardeşlerime bir soru: Hanımınızı başkalarının hayalinde seyahat ettirmek ister misiniz?

Sizin hanımınız kendi güzelliğini başkalarının güzelliğine celp ederse kıskanmaz mısınız? Bu güzelliği göstermemenin, sadece eşine has tutmanın en güzel düsturu tesettürdür. Allah'ın ayeti giyinmekten geçiyor.

"Madem mü'min olan kocası, sırr-ı imana binaen, onunla alakası hayat-ı dünyeviyeye münhasır ve yalnız hayvanî ve güzellik vaktine mahsus, muvakkat bir muhabbet değil, belki hayat- ı ebediye dahi bir refika-i hayat noktasında esaslı ve ciddî bir muhabbetle, bir hürmetle alakadardır. Hem yalnız gençliğinde ve güzellik zamanında değil, belki ihtiyarlık ve çirkinlik

vaktinde dahi o ciddî hürmet ve muhabbeti taşıyor."

(Lem'alar Yirmidördüncü Lem'a)

Güzellik geçtikten sonra bizim muhabbetimizi başka bir yöne çekmemiz gerekiyor. Bu da Allah'ın koyduğu emir ve yasaklara uymaktan geçiyor.

Hem sizin yakışıklılığınız hem hanımınızın güzelliği eriyip gidecektir. Aranızda sadece şefkat ve sonsuz hayata yönelik bir muhabbet kalacaktır. Bu muhabbeti tutmanın en iyi yolu imandan geçiyor.

Hakkıyla iman etmemiş bir insan ahiretin sokaklarında hanımıyla el ele, kol kola yürüyebileceğini nasıl düşünebilir ki, ona kibar davransın?

"Elbette ona mukabil, o da kendi mehasinini onun nazarına tahsis ve muhabbetini ona hasretmesi, mukteza-yı insaniyettir. Yoksa pek az kazanır, fakat pek çok kaybeder."

Hanımların emanet olan güzelliklerini sadece eşlerine sunması gerekiyor. Bunun yolu Rabbinin ayeti olan tesettürü giymekten geçmektedir.

Tabii ki bir hanım eşine tesettürle gelirse, eşi de onun karşısında gözlerine tesettür vurur,

başka mecralara bakmaz; diline tesettür vurur, başka yere dil uzatmaz.

Risale-i Nur eserleri yazılmaya başlandığı yıllarda ne bir basım atölyesi ne de bir matbaa vardı. Risale-i Nurlar nasıl çoğaltılırdı biliyor musunuz?

Okuma yazma bilenler bakarak yazıyor, bilmeyenler ise cam masanın altına mum koyuyor, mum ışığının Risale üzerine koyulan boş yaprağa düşmesiyle yazıların üzerinden geçerek çoğaltmaya çalışıyorlardı.

Üstad'ın talebesi Şamlı Hafız Tevfik Ağabey Risaleleri yazarken hanımı evin bütün ağır işlerini yapıyor. Böyle bir muhabbet olabilir mi? Odun kesiyor, bahçede çalışıyor ve diyor ki:

"Lütfen bey, sen yalnız yaz. Bizim hem dünyamız hem ahiretimiz kurtulsun."

Böyle bir evliliğe, böyle bir muhabbete şahit oldunuz mu?

Mustafa Sungur Ağabey Risale hizmeti için köy köy gezerken, çocuğu gözünden yaralanır ve hanımı kendisini çağırır.

"Sungur gel de çocuğu hastaneye götürelim."

Sungur Ağabey hizmetini bırakıp gidemez, çocuğu kör olur! Ve hanımı sürekli vaveyla eder:

"Sungur gel, nedir bu hizmet?"

Bir gün Üstad Hazretleri, Sungur Ağabey'in hanımının rüyasına girer ve o günden sonra Sungur Ağabey vefat edene kadar hanımı da şiddetli bir muhabbetle anlar ve "Eğer Sungur böyle koşturmaya devam ederse, bizim iki cihanımız da kurtulur. Sungur evde benim yaptığım pasta böreklerle gün geçirir, sadece benimle ilgilenir ve benim nazımı, kahrımı çekerse, bizim mutluluğumuz kısa sürebilir" diye düşünür.

Sonsuz bir Sungur için, dünyalık Sungur'suzluğa razı olur.

Bu bilinci yaşayan bir muhabbetle eşine nasıl davrandığını anlayabiliyor musunuz?

Peki, eş seçerken nelere dikkat edilmeli?

"Şer'an koca, karıya küfüv olmalı, yani birbirine münasip olmalı. Bu küfüv ve denk olmak, en mühimi, diyanet noktasındadır."

(Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a)

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) buyuruyor:

"Kadınla şu dört şey için evlenilir: Malı için, asaleti için, güzelliği için ve dini için. Sen dindar olanı tercih et, mesut olursun."

Efendimiz böyle tavsiye veriyor, öbür yönden nefsimiz bize ne diyor?

Namaz yok, iyi; oruç yok, iyi; haftada bir içiyormuş ablamız, ama ben onu alırsam her türlü Müslüman ederim!

Tabii ya, Hz Ömer bir, sen iki zaten!

Gözleri fıldır fıldır olan genç bir kitle ile birlikteydim. Yunus adında bir kardeşle konuşmaya başladım:

"Harama depar atıyorsun, yazık etme kendine."

"Bari sen yapma Mehmet Abi! Ben ruh ikizimi buldum."

"Kardeşim, yapma etme, vazgeç bu haram sevdadan."

Aradan kısa bir vakit geçti. Yunus'u tek başına mutsuz bir şekilde gördüm.

"Birader, hayırdır ne oldu, nerede ruh ikizin?"

Yunus kıvırmaya başladı.

"Abi, meğer eşsiz bir ruhum varmış!"

İçinizde sizden daha dindar bir eşi olan varsa ve onu taklit ederse Üstad Hazretleri:

"Ne mutlu ona..." diyor. *"Refikasını hayatı ebediyede (sonsuz hayatında) kaybetmemek için mütedeyyin (dindar) olur."*

Ancak elmas, elması keser. Eşimizi sevdiğimiz vakit inanın çoğu zaman dünya namıyla bakıyoruz, ama esas mutluluğu yaşamak istiyorsak

iki cihanı da düşünmemiz gerekiyor.

Hakkınızı helal edin, örnek biraz ağır olacak ama ne yapalım. **Bazen ateş, sudan ziyade temizlik yapar!**

Evlendiğinizi düşünün. Belki kahvaltı yapmaya doyamadığınız, kıyamadığınız, eşiniz bir gün kolunda başka bir erkekle işyerinize geliyor ve diyor ki:

"Bundan sonraki hayatımı ben bu adamla geçireceğim. Çok da mutlu olacağımı biliyorum. Boşanma evraklarını da bizim avukatla yolladım ve rica ediyorum Facebook'tan, Twitter'dan ve telefonun rehberinden beni silersen mutlu olurum. Bundan sonra da beni rahatsız etme!"

Ne yaparsınız? Sonuç belli değil mi?

Rabbinizi tanımıyorsanız ve emirlerine itaat etmiyorsanız, hanımınızı istediğiniz kadar sevin, her şeyinizi ona adayın ve bildiğiniz tüm sözcükleri onun adına yazılmış şiirlere serpin. Hiçbiri aşkınıza ölümsüzlük damgası kondurmayacak ve ayrılıkla noktalanacağı gerçeğini değiştirmeyecektir.

"Bahtiyardır o kadın ki, kocasının diyanetine bakıp, 'Ebedî arkadaşımı kaybetmeyeyim' diye takvaya girer."

Hekimoğlu İsmail'in, Risale-i Nur yazıyor ve

yurt dışına valizlerle Risale taşıyor diye polisler peşine düşüyor ve içeri atıyorlar. Tabii içeri atacakları gece eve geliyor ve hanımına diyor ki:

"Hanım ben bir ay içinde eve gelmezsem bileziğini bozdur ve annenin evine git. Dua mı edeceksin et, beddua mı edeceksin et. Ne yapayım benim davamdan başka dökecek gözyaşım yok."

Ve daha sonra bunların röportajlarını okudum, o kadar mutlu bir evlilik hâlleri var ki, insan gördüğü zaman imreniyor.

Çünkü "Eşinin takvası ve dindarlığını taklit etmeye çalışan bir eş bahtiyar olacaktır" diyor Üstad.

"Veyl o erkeğe ki, saliha kadını ebedî kaybettirecek..."

Yazıklar olsun o erkeğe ki, dindar eşini ebedi kaybettirecek olan sefahate girer, dünya namına bütün lezzetleri helal ve haram demeden tatmaya çalışır.

"Ne bedbahttır o kadın ki, müttakî kocasını taklit etmez, o mübarek ebedî arkadaşını kaybeder.
Binler veyl o iki bedbaht zevc ve zevceye ki, birbirinin fıskını ve sefahetini taklit

ediyorlar, birbirine ateşe atılmasında yardım ediyorlar."

(Veyl, cehennemde dağları bile eriten vadinin adıdır.)

Rabbini unutan eşlerin nereye seyahat ettiğini, nasıl bir vadide gözlerini açacaklarını şimdi daha iyi anlayabiliyor musunuz?

Binler veyl o erkek ve kadına ki, beraber haram ve helal demeden dünya lezzetlerinin peşine düşüyorlar, birbirinin ateşe atılmasına yardımcı oluyorlar. Ve sonsuz hayata da pembe panjurlu kabirde gözlerini açacaklarını zannediyorlar.

Kardeşim ne kadar seversen sev, iki kişilik kabir yok!

Niye gözlerin buğulanmış yaş akıtıyor?

Neden minnacık yüreğine kim gelse bir molotof atıp kaçıyor?

Neden senin tüm bürokrasi işlerini kolayca halledebilen ahbapların gönlündeki feodal ağaya söz geçiremiyor?

Biliyor musun kardeşim?

"Sen, ani ve fani zevklerin bekasını arıyorsun. Onun için, onun zevaliyle ağlamaya başlıyorsun. Kör hissiyatınla bu yanlışının tam tokadını yersin. Bir dakika gülmeye bedel on saat ağlıyorsun."

(Emirdağ Lahikası)

İnsan, ayrıldıktan sonra kendini alkole vereceğine sodaya verse anlarım. Neticede sorun unutmak falan değil, hazmetmek... ☺

Evli bir Türk erkeğinin en belirgin özelliği "Seni seviyorum" diyememesidir. Ama dağları ver delsin, çölleri ver aşsın... ☺

Fani sevdalar böyledir işte, tokadını yiyene kadar sahte bir tebessüm ettirir insana...

2. Bölüm

ALLAH AŞKI BAŞKADIR AZİZİM, SENİ SENDEN ALMAZ, SENİ KENDİNE GETİRİR

EVLİLİK KADER MİDİR?

Düşündüm ve dedim ki, bu boşanmaların en büyük sebebi nedir? Meğer evlilikmiş... ☺

Bütün bu işler Ümit Besen'in eski sevgilisine nikâh şahitliği yapmasıyla başladı!

Evliliğimizi başlangıçta rıza-yı ilahi istikametinde yapmayınca büyük sorunlar meydana geliyor.

Binlerce bağı olan bir kurumdan bahsediyoruz; sosyal yaşamınız, ahiretiniz, iç huzurunuz, içtimai hayatınız, daha olup olmayacağı bile meçhul olan çocuklarınızın ahlakı, namaz kılıp kılmamanız gibi hadiselerin birçoğu evlilikle bağlantılı.

Cenab-ı Allah bu konuda bize ne buyurmuş? Resulullah (a.s.m.) neleri önermiş?

Bunları bilmeden ve uygulamadan yapılan bir evliliğin sonu hüsran oluyor. Toplumdaki boşanma olaylarının artması bizim bunları

bilmememizden kaynaklanıyor.

Tarih kitaplarında alışılagelmişin dışında bir hadise vardır. Pirus adındaki Yunan kralı 10 bin askerle Romalılara karşı savaşır.

Peki, bu hadiseyi özelleştiren şey nedir?

10 bin askeriyle savaşıp, işin sonunda sadece 15 kişi kalması ve Pirus Zaferi (!)... Evet, zafer olarak adlandırılmış.

Peki, binlerce bağı olduğunu düşündüğünüz evliliğinizin belli bir süre sonra pamuk ipliğine tutunduğunu fark etmeniz de sizin için bir Pirus zaferi mi?

Sevdiklerimiz öldüğünde sevme kabiliyetimiz ölmüyorsa demek ki bu filmin devamı vardır.

Aradan onca zaman geçmesine rağmen hâlen sevebiliyorsak bu işin sonsuza bakan bir yanı vardır.

Madem o sevme kabiliyeti ölmüyor, demek ki kalbimizdeki sevgiyi an ve an yaratan bir Zât var... Ama sorun şurada; acaba bizler evlilik hayatımızı o Zât'ın rızasına göre kurabiliyor muyuz?

Facebook'ta, yakışıklı, karizma, ayda 24 tane ilişki değiştiren bir kardeşim, sayfasına yazmış:

"Aşka inancım kalmadı."

Dur daha 7 milyar var, bir de onları dene! ☺

Bir de ergenlikte yaşanan vakıalar vardır. Haram sevdaya duçar olmuş gençlerimiz... Kız 'Tamam' yazar, o genç 'tamam' mesajının devamının gelmesi için ne yazsam diye şaire bağlar:

"Üç tarafı saçlarınla çevrili yüzünde, dört mevsim yaşanır." ☺

Neyse bu işin romantik kısmı. Bir de bunun racon tipi var:

"Bize taş atana biz gül atarız, ama mezarına!" ☺

Müslümancası ise:

"Biz seninle farklı namaz vakitlerinin insanıyız mübarek." ☺

Sebepleri kullanmamız gerekiyor mu? Yoksa sebepleri kullanmadan bir köşede otururum sevdiğim yine gelip beni bulacak mı?

Yani soru şu:

"Evlilik kader midir? Neden bu çilelere giriliyor. Neden bu sıkıntılar çekiliyor? Yani, ben hiçbir eylemde bulunmadan Allah çat diye önüme birini mi çıkaracak? Yoksa ben sebepleri kurcalayınca, koşturunca mı bu iş netice verecek?"

Konuya girmeden önce kaderle ilgili üç tane kavramı bilmemiz gerekiyor.

Birincisi: Ezel... Ezel, geçmiş demek değildir. Ezel; maziyi (geçmişi), hâli (şimdiki zamanı) ve istikbali (geleceği) Cenab-ı Allah'ın aynı anda görmesidir. Maziyi, şimdiyi ve geleceği aynı anda içine alan bir kavramdır.

Örneğin; şu an kitap okuyorum, sonra su içeceğim, az önce de telefonla konuştum. Fiillere ayna tuttuğumuzu hayal edelim.

Ayna yakınken sadece kitap okumayı yani, şimdiki zamanı gösterir. Biraz daha uzaklaşırsa görüş açısı genişleyecek, geçmiş zamanın telefon konuşmasını ve gelecek zamanın su içme fiilinin bir kısmını ve şimdiki zamanın kitap okuma fiilini hepsini kapsayacaktır.

O hâlde sonsuzluk makamı olan ezeliyet noktasına ayna tuttuğumuzda, paralel doğrular sonsuzda kesişir ilmiyle tüm zamanları gösterecektir.

Ezel geçmiş zaman değil, üç vaktin aynı anda ihata edilmesidir.

"Öyle ise daire-i mümkünat içinde uzanıp giden zamanın mazi tarafında bir uç tahayyül edip, ona 'ezel' deyip, o ezel ilmine, eşyanın tertiple girmesini ve kendisini onun haricinde tevehhüm etmesi, ona göre muhakeme etmek hakikat değildir."

(Sözler, Yirmi Altıncı Söz)

Yani, anlatılmak istenen zaman; başlangıcı ve sonu olan, eşyanın bir tertip ve düzenle oluştuğu bir mahluktur.

Mesela, bir çocuk zaman içinde büyür, gelişir ve olgunlaşır. Bu süreç ise, sıra ve tertiple olur. Yani öncesi, şimdisi ve sonrası olan bir durumdur. Önce olmadan, şimdi olamaz, şimdi olmadan da sonra olamaz.

Gelecekteki hâl ancak yaşanarak kavranır ve anlaşılır. Tabii bu kaideler insan için geçerlidir. Zamanın içinde olan her şey, buna insan da dâhil, gelecekteki olayları yaşamadıkça idrak edip anlayamaz.

Ben bugün Kurtuluş Savaşı'nı, olduğu için biliyorum, yarın ne olacak onu bilemiyorum. Zira sırası gelip gerçekleşmedi.

Ama zamanın bu kayıtlarından kurtulmak ve üstüne çıkmak imkânı olsaydı; zamanın şeridini öncesi, şimdisi ve sonrası ile görebilseydim, ihata edebilseydim, o zaman olayların olmasını beklemeden bilebilirdim.

İkincisi: Kader ilim nevindendir. İlim 'bilme'nin unvanıdır. O zaman kader iş yapmaz mı? Evet, kader iş yapmaz.

Demek ki kader Allah'ın bilmesinin unvanıdır. İcraat yapan kader lafzı değildir.

Mesela; ben şu an sizin nasıl ayağa kalka-

bileceğinizi biliyorum, size iş yaptırabiliyor muyum? Hayır. Çünkü o bilmenin unvanı.

Yeni bir cümlemiz var: İlim maluma tabidir. İlim bilgi, malum da bilinen demektir. İlim maluma bağlıymış demek ki.

Biz Allah böyle yazdığı için böyle yapmıyoruz. Allah, bizim böyle yapacağımızı bildiği için böyle yazmıştır.

Bir örnekle tam otursun:

Ben Bitlis'te bir matematik öğretmeniyim, bir de Bedir adında bir talebem var. Bedir arada sırada derslere geliyor, diyorum ki:

"Üç kere beş kaç eder?"

"Üç buçuk."

"İki kere iki kaç eder?"

"Alırken mi, satarken mi?"

Yani, matematikten anlamayan bir öğrenci... ☺

Bedir'in matematik ilmi bu derece berbat. Bedir her köşede çocukları sıkıştırıyor, haraç kesiyor, çocukların tasolarını, oyun kartlarını çalıyor.

Bedir'de psikolojik ve sosyolojik olarak hiç umut yok! Ne ders çalışıyor ne haylazlığı bırakıyor. ☺☺

Bedir'i sonraki gün integralden sınava tabi tutsam ve sınav sonucuna da önceden 'sıfır' yazsam, ertesi gün Bedir gerçekten de sınavdan

sıfır alsa ve ben de "Zaten sana sıfır yazmıştım" desem. Bedir, "Senin yüzünden sıfır aldım" diyebilir mi?

Hayır!

Peki, ben nasıl bildim sıfır alacağını?

Matematiksel, psikolojik, sosyolojik birkaç basit ilimle Bedir'in o integrali yapamayacağını biliyorsam, Cenab-ı Allah'ın ezeliyet noktasında, geçmişi, geleceği ve şimdiki hâli aynı anda ihata eden ezeli ilmiyle, senin bütün her şeyini, gelecekte ne yapacağını bilmemesi abes olmaz mı?

Sen Allah böyle yazdığı için böyle yapmıyorsun, Allah böyle yapacağını biliyordu ve bunun için böyle yazdı.

Bir örnek daha verelim:

Birbirine doğru hareket eden iki trenin sadece, hızları ve aralarındaki mesafe bilinirse ne zaman çarpışacakları kolaylıkla bulunabilir.

Ben de tepeden bakıp "1 saat 32 dakika 47 saniye sonra çarpışacak" diye kâğıda yazıyorum. Ve trenler hesaplanan süre geçtikten sonra çarpışıyor.

Kazanın akabinde kaza mahallinde elimdeki kâğıdı gösterip şöyle desem: "Ben yazdım çarpışacaklarını, şayet yazmasaydım çarpışmazlardı."

Gülünç geldi değil mi? Basit bir formülle çar-

pışacaklarını bildim. Yazdığımdan dolayı oldu diyebilmem için, çarpışacakken "Pamuk şekeri olsunlar" diye yazdığımda da gerçekleşmesi gerekiyor. Peki, imkânı var mı? Yok.

Demek ki ben yazdım diye trenler çarpışmadı. Ben çarpışacaklarını bildim ve bu yüzden yazdım. İlim maluma tabidir bu demektir.

Üçüncüsü: Cüzî irade... Bu, insanların sürekli olarak karıştırdığı bir kavramdır.

Ben kaderin mahkûmuyum kuruntusuna kapılanların ağzından sürekli şu cümleler dökülür:

"Allah bana böyle yaptı"

"Allah yazmasaydı böyle olamazdı."

Peki, bu durumda cüzî iradenin yeri nedir bakalım?

"İrade-i cüz'iye-i insaniye ve cüz-ü ihtiyaresi, çendan zayıftır."

Nasıl bir irademiz var? Zayıf .

"Bir emr-i itibarîdir. Fakat Cenab-ı Hak ve Hakîm-i Mutlak o zayıf cüzî iradeyi irade-i külliyesini taallukuna bir şart-ı âdi yapmıştır."

(Sözler, Yirmi Altıncı Söz)

Cenab-ı Allah yaratacağı şeyleri insanların iradesine bırakmıştır.

"Yani, manen der: 'Ey abdim (kulum), ihtiyarınla (sen kendi arzun ve seçiminle) hangi yolu istersen, seni o yolda götürürüm. Öyle ise mesuliyet sana aittir.'"

Şimdi de bir bina tahayyül edelim. Birinci katta havuz, ikinci katta arabaların olduğu güzel bir tesis, üçüncü kat envai çeşit yemeklerin olduğu bir yer. Zeminin altında ise, -1'de 100 derece sıcaklık, -2'de 200 derece, -3'te 300... Gitgide sıcaklık artıyor.

Benim burada katlara gidebileceğim iradem nedir? Seçimimi yapıp asansörün düğmesine basmak. İşte buna cüzî irade denir.

Peki, bu binayı inşa eden ben miyim? Hayır, o binayı müteahhit inşa etti.

Bu kâinatı ve karşılaşacağınız bütün olayları yaratan Cenab-ı Allah'tır. Sizin ise asansör düğmeleri arasında tercih yapabilmek gibi cüzî bir iradeniz var.

Koca bir kova süte bir damla mürekkep attığınızda, bütün süt mürekkebin rengini alır. Aynen öyle de verdiğiniz kararlarla –asansör düğmesine basmak gibi– hayatınız tamamen değişebilir. Sizin isteğiniz doğrultusunda Al-

lah, zamanı, mekânı ve hadiseleri sizin için yaratır.

Şimdi sizden ayağa kalkmanızı istiyorum. Kitabı bırakın ve ayağa kalkın. Ayağa kalkma eylemini gerçekleştiren siz miydiniz, buna beraber bakalım.

Ayağa kalkabilmeniz için öncelikle var olmanız ve atomlardaki itme-çekme kuvvetine hâkim olmanız gerekir.

Sebepleri biraz daha açalım. Hayatınızı idame etmeniz gerekir, bunu da ancak karbon, oksijen ve azot gibi element döngülerinin kendi skalasında deveran etmesi, iskelet ve kas sisteminizin vücudunuzu ayakta tutabilmesi, dünyanın 1.670 kilometre hızla kendi ekseni etrafında, 108 bin kilometre hızla güneş çevresinde dönmesine devam etmesi ve uygun uzaklıkta kalması gerekir.

Sizin ayağa kalkmanız için galaksinizde kusursuz bir düzen olması lazım gelir ki, 200 milyar yıldızın sonunuz olmaması ilginçtir.

Milyonlarca galaksinin müthiş ihtişamı ile kâinattaki düzen için boyun eğmiş olmaları, sebeplerin büyüklüğü, idraki zorlaştırır ama sizin kalkmanızı kolaylaştırır.

Peki, şimdi siz mi kalktınız ayağa? ☺

Demek ki her seferinde şöyle oluyor: Siz kalkmayı istiyorsunuz, Allah ise kalkma eylemi

için gerekli olan bütün parametreleri yaratıyor. Hangi kasları kullanacağınızı bilmeden nasıl kalkabilirsiniz?

Şimdi ana konuya dönelim. Evlilik kader midir? Yani Allah bizim kiminle evleneceğimizi biliyor mu?

Biraz daha Türkçeye çeviriyorum: "Allah'ın bu iki kişiden haberi var mı?"

Çok abes bir soru oldu değil mi? Geçmişi, geleceği ve şimdiki zamanı aynı anda ihata eden bir Zât her şeyinizden haberdar ise tabii ki de evlilik kaderdir.

"Peki, oturduğumuz yerde çat diye bir gün karşımıza biri mi gelecek, yoksa ben çabalayıp birileriyle görüşeceğim de ondan sonra mı evlenebileceğim?"

Kader iki çeşittir. Birincisi, ihtiyarî kaderdir. Rızkımız için çalışıp, sonrasında para kazanmamız gibi.

Mesela, bir gün Yasin okuyarak taksi durdurmayı deneyin, durmayacaktır. Çünkü taksi durdurmanın duası elinizi havaya kaldırmanızdır. Buna ihtiyarî kader deniliyor ve seçim size bırakılıyor.

İkincisi de ızdırarî kaderdir. Ne zaman doğacağınız, cinsiyetiniz, anne-babanız, memleketiniz, yüz şekliniz, hatta boyunuz, ne kadar uzayacağınız gibi seçme şansınızın olmadığı durum-

lara ızdırarî kader denir.

Cenab-ı Allah ekseriyetle, evlilikte ihtiyarî kaderde yani yaptığınız tercihlere göre eşinizi bulmanızı sağlar.

Allah yine kimi bulacağınızı bilir. Sadece sebeplere müracaat etmeniz gerekir.

Bazen de Cenab-ı Allah'ın öyle kulları olur ki, bunlar ızdırarî kadere girer.

Parmağını bile oynatmasa ya Allah onlara çok hayırlı bir eş verir, bolca şükretsin diye ya da çok çileli ve sıkıntılı bir evlilik yaşattırır, çokça sabır etsin diye.

İyi de sonuç nedir? Sonuçta ikisi de kaderdir.

Şöyle bir düşünelim:

Nar tanelerini teker teker yerli yerine yerleştiren Allah, beni de hangi gönle yerleştireceğini bilir. Sen iman et, gerisini Allah'a bırak.

Ya da olmuyor mu? Çok mu zorladın? Şöyle deseydiniz keşke:

"Ne yaparsan yap, olmaz bazen. Ama o kadar güzel olmaz ki, ancak bu kadar güzel olmazdı dersin ve aklına gelir: 'Kadere iman eden, kederden emin olur.'"

Yıllardır sosyal medya âlemindeyim.

Sürekli aldatılan, terk edilen, unutulan, isyan eden insanlar gördüm.

Bir gün biri de çıkıp "Ben yaptım, ben terk ettim" demedi.

Madem bu kadar iyi insanlar var, bu kötüler nerede? ☺

"Gayrimeşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz azap çekmektir."

(Sözler, Otuz İkinci Söz)

Haram demeden, helal demeden içine düştüğümüz bazı zevkler vardır.

Yaşadığım bir olay gözümde canlanıyor. Lisede okurken elimde kolonya, lisenin koridorlarında dolaşıyordum.

Bir bayan arkadaş: "Mehmet, Mehmet" diye koşarak yanıma geldi. Elimde kolonyayla far görmüş tavşan gibi kaldım. Bekliyorum ne diyecek diye. Sınıfı mı sordu, dersi mi sordu bilmiyorum.

Anlamsız bir şekilde elimdeki kolonya şişesine bastırdım, kızın yüzüne sıçradı.

Kız arkadaş bir ağlamaya başladı, okul inliyor. Kız arkadaşın iki yıllık erkek arkadaşı geldi.

"N'oldu sana?"

"Görmüyor musun be adam, ağlıyorum."

"İyi de neden ağlıyorsun?"

"Ya bırak, zaten benimle hiç ilgilenmiyorsun."

"Ben ne yaptım, ben mi sıktım sana kolonyayı?"

"Sıksan ne, sıkmasan ne, iki yıldır beni ilgisiz bırakıyorsun."

"Ya sen de hep bıdı bıdı yapıyorsun."

"Demek benden bıktın."

"Evet bıktım."

Ve ayrıldılar... Elimde kolonyayla kala kaldım.

Görüyorsunuz ki, alkol kullanıyoruz ama hayra kullanıyoruz!☺

Bizim toplumumuzda gençler lisede bu tür ilişkilere girdiklerinde acaba helal midir, haram mıdır diye düşünmüyorlar. Lisede bedenen sağlıklı, zihnen ve ruhen ciddi sıkıntılar yaşıyoruz.

Yani, bir yelkene binmiş gidiyoruz, fakat nereye gittiğimizi hiç bilmiyoruz. Biz tutum ve davranışlarımızla Allah'ın rızasına uygun hareket ediyor muyuz gibi düşüneduralım.

Üstad söze şöyle başlıyor:

"Bir zaman, Eskişehir Hapishanesi'nin penceresinde, bir Cumhuriyet Bayramı'nda oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek raks ediyorlardı."

(Şuâlar, On Birinci Şuâ)

Üstad raks ediyorlar (oynuyorlar) diye tasvir ediyor ama burada dünya hayatından bahsediyor.

Gelin, sizlerle bir yolculuğa çıkalım. Alışveriş merkezlerini, müzeleri, kafeleri gezelim. Rabbinin hatırını hesaba katmadan raks eden kaç tane genç kız vardır bakalım.

Kimi haram sevdada, kimi içki şişelerinde, kimi kumar masalarında hayatını tüketiyor.

Üniversitede okurken bir hanım kardeşin intihar ettiğini duydum.

Onu bu eyleme sürükleyen neydi?

Acaba neyi aramıştı da bulamamıştı?

Yaşadıkları hayatı nasıl zannediyorlar biliyor musunuz?

"Benim barlarda içtiğim bu dostlar asla beni terk etmeyecek."

"Sabah beraber yataktan uyandığım bu erkek, bu haram sevda, ömür boyu beni bırakmayacak."

Bunlar filmlerde oluyor. Bu tür olaylarla karşılaştığımda ruhum şu şarkı sözlerini mırıldanıyor:

"Deli kızım uyan, söylenenler yalan. Deli kızım uyan, bir tek sensin kanan."

"Birden manevi bir sinema filmi ile, elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm

ki, o elli-altmış kızdan ve talebelerden kırk-ellisi, kabirde toprak oluyorlar, azap çekiyorlar."

Geleceği gösteren bir sinema perdesi gibi bir perde iniyor ve bu elli-altmış tane lise talebesinden kırk-ellisi kabirde dehşetli bir şekilde azap çekiyorlar.

Savaş görmemiş bir milletin çocukları cehennem nedir anlayamaz. Güneş nasıl dürülür, nasıl kararır, hele hele bir insan ne kadar çirkinleşebilir, asla anlayamaz.

Anlayamayacağından gençlik yıllarında külhanbeyi gibi Rabbini umursamadan helal-haram nedir aldırış etmeden hayatına devam eder.

Sinema filmindeki gibi kırk-ellisi kabirde azap çekiyor, aynı azap sahnesine sizin düştüğünüzü düşünecek olursak, kabir ehli yalvaracak:

"Ya Rab! Beni tekrar dünyaya gönder, yalvarıyorum, bu haramda kullandığım gençliğimi Senin rızan için sarf edeceğim.

Ya Rab! Beni tekrar dünyaya gönder, namazlarımdan alıkoyan, Sana gelmemi engelleyen fabrikamı, dişlerimle zemin katına kadar kemireyim.

Ya Rab! Lütfen beni tekrar dünyaya gönder. Bana nasip ettiğin ilimle, yükselip makam sahibi olmuştum, bulunduğum makamlarda namazı-

mı kılmayıp orucumu tutmamıştım, bu sefer tüm makamımı sadece Senin rızanı kazanmak için harcayacağım."

Nice gençler, "Ya Rab beni dünyaya gönder, bu verdiğin gençliği, bu sağlıklı bedenimi arkadaşlarla çay içmek için bile kullanmayacağım, sadece ve sadece Senin rızan için çalışacağım" diye haykıracak...

Bizler feryat içinde haykırırken bir cevap gelecek: "Hayır! Bu film yalnızca bir defa çekilecek."

Düşünebiliyor musunuz, nasıl bir duruma düştüğünüzü? Uyuyamıyorsunuz, kaçamıyorsunuz, bayılamıyorsunuz, ölemiyorsunuz... Sesleriniz hiçbir yere ulaşmıyor, sürekli bir azaba duçar oluyorsunuz.

Onun seni bırakmayacağını, terk etmeyeceğini zannettiğin sahtekârlara inanmışsın. Peki kime külhanbeylik ettiğini, kaç kuruşa neyi sattığının farkında mısın? Sen Kaf Dağı'nın ardındaki hikâyelere inanmışsın.

"Ve on tanesi yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan (belki kocasından) nefret görüyorlar."

Birçok insanın dikkatini çekebilecek silahları gençlikleriyle beraber ellerinden kayıp gidiyor.

Vücudunun her yerini selülit kaplıyor, yağlanıyor, derisi kırışmaya başlıyor.

Eski tatlılığından, güzelliğinden eser kalmıyor. İnsanlar eskisi gibi iltifat etmiyor, nazar beklediği gözler uzaklaşıyor ve sonra şu dehşetli hakikati anlıyor:

"Benim sonsuz zannettiğim güzelliğim sınırlıymış ve gelmiş geçmiş."

Ama unuttuğum cehennem sınırsız ve sonsuzmuş. Bu film bir kere çekiliyor, bu mesele artık bitmiştir. Bu işin sonunda dehşetli bir azap vardır.

Bir gün İstanbul'da Üstad'ın talebelerinden Mustafa Sungur Ağabey herkese bir soru soruyor:

"Kardeşim, Üstad Hazretlerinin en büyük kahramanlığı nedir?"

"Üstad, Birinci Cihan Harbi'nde Ruslara esir düşmüştür ve oradan kaçmıştır."

"Birinci Cihan Harbi'nde düşman hattında savaşmıştır."

"Gençken, Şekerci Hanı'nda bir yer kiralamış tabelaya, 'Her soruya cevap verilir, ama hiçbir soru sorulmaz' diye meydan okumuştur."

"Hayır, hiçbiri değil. Üstad Hazretleri yirmi sene boyunca İstanbul'da olmasına rağmen bir genç kıza dönüp bakmaya tenezzül dahi etmemiştir. İşte Üstad'ın en büyük kahramanlığı budur."

"Kat'î müşahede ettim, onların o acınacak haline ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı işittiler. Geldiler, sordular. Ben dedim: 'Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.'"

Samimice düşünelim. Hepimiz bu sefahatteki genç hanım kardeşleri gördük, acaba hâllerine ağlayıp üzüldük mü, yoksa alay konusu mu ettik? Acaba elimizi açıp Allah'a yalvardık mı, seccademizi ıslattık mı?

"Ya Rab, bu hanım kardeşleri kurtar, onların iffetlerini muhafaza et" diye dua mı ettik, yoksa kahret diye beddua mı?

Samimi olalım, hangisini yaptınız? Eğer ikinci söylediklerimi yaptıysanız, biz bitmişiz kardeşim!

Peygamberlik mesleğinin en büyük düsturlarından olan şefkat, imanı yanan kimseye yardım etmektir. Sen ise ağlamıyor, üzülmüyor, üstüne bir de tekfir ediyorsun.

Seccadende gözyaşın yoksa bitmişsin arkadaş sen! Kudsi bir düstur olan şefkat içinde uyanmıyorsa sen de acınacak hâldesin.

"Gördüğüm hakikattir, hayal değil. Nasıl ki bu yaz ve güzün ahiri kıştır; öyle de, gençlik yazı ve ihtiyarlık güzünün arkası kabir ve berzah kışıdır."

"Lezzet ve zevk için ölümü hatıra getirmeyip dalâlet ve sefahate atılıyorsun."

Demek ki insanı aldatan zehirli bal ölümü unutmakmış, çünkü ölümü hatırlarsanız yaşadıklarınızdan lezzet alamazsınız.

Düşünün, haram bir ilişkiye giriyorsunuz, alkol alıyorsunuz, sürekli öleceğinizi bilerek içebilir misiniz?

Asla içemezsiniz, ancak Allah'ın varlığını, kabre gireceğinizi ve hesap vereceğinizi unutursanız geçici bir lezzet alabilirsiniz.

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) bu konu hakkında şöyle buyuruyor:

"Fâni lezzetleri acılaştıran ölümü sıkça anınız."

Bir yandan bizim silahımıza bakın, bir yandan da onların silahına... Ne kadar birbirine zıt silahlar.

Şöyle örneklendirebiliriz: Kapının önünde bir Lamborghini arabada seni bekliyorum. Beraber seyahat edeceğiz. Işıklardan kalkışı bir düşünün. Egzoz sesinden bile gaza geliyoruz.

Müspet bir otel odası rezerve ediyoruz. Kahvaltılar, saunalar, yüzme havuzu, spor salonu, birçok sosyal aktivitesi olan bir otel. Harama düşme-

den beraber keyifli vakit geçirebileceğimiz bir yer.

Seninle tarihî yerleri geze geze Miami'ye gideceğiz. Sana diyorum ki:

"Kardeşim şu anahtarı al da Miami'ye kadar sen kullan."

O karizmayı düşünebiliyor musunuz? Yalnız bir problem var. Yol boyu belimdeki silahı çıkarıp şakağına dayıyorum ve diyorum ki:

"Bir yerde şakağına sıkacağım."

Gaza basarken mi, ışıklarda mı, kahvaltıda mı, havuzda mı, sen bunu bilmiyorsun. Namlum sürekli şakağındayken yolculuktan ne kadar lezzet alabilirsin?

İnsanın kafasında silah varken Lamborghini'ye de binse, Miami'de müspet bir otelde en güzel zamanları da geçirse, bundan keyif almasının ihtimali yoktur.

Demek ki insanın dünyadan lanetli bir zevk almasının yolu ölümü unutmasıdır.

"Geçmiş zamanın elli sene evvelki hâdisatı sinema ile hâl-i hazırda gösterildiği gibi, gelecek zamanın elli sene sonraki istikbal hâdisatını gösteren bir sinema bulunsa, ehl-i dalalet ve sefahetin elli-altmış sene sonraki vaziyetleri onlara gösterilseydi, şimdiki güldüklerine ve gayrimeşru keyiflerine nefretler ve teellümlerle ağlayacaklardı."

"Geç bunları ihtiyar, benim sağlığım yerinde, daha gencim, dünyanın tüm lezzetlerini tatmak istiyorum" gibi ölümsüzlük şerbeti içmişçesine pervasızca bu cümleleri sarf edenlere elli-atmış sene sonraki vaziyetleri sinema perdesiyle gösterilseydi, şimdiki güldüklerine ve gayrimeşru keyiflerine ağlayacaklardı.

Ölümü öldürüp kabir kapısını kapatabiliyorsan geçelim, yoksa gevezelik etmeye gerek yok!

Düşünün, Barcelona–Real Madrid maçı var. Ben de Real Madrid'in forvet oyuncusuyum. Ronaldo'yla beraber paslaşarak oynuyorum.

Stat 2 milyon kişi ile dolmuş. Vardır inşaallah böyle bir stat! ☺ Çünkü kâinat kupası oynanıyor.

UEFA-Kâinat kupasını karıştırmışlar, ortaya bir kupa maçı yapmışlar. Dakika 89 maçın bitmesine 1 dakika kalmış.

Defanstan bir türlü topu çıkaramıyoruz. En son Ronaldo'yla paslaşarak defanstan çıkıyoruz, Messi'yi bile çalımlıyoruz.

Ardından Ronaldo'ya veriyorum, sağ kanattan hızla ilerliyor ve bana inanılmaz bir pas atıyor. Puyol'a bir çalım atıyorum. Adriano ayağıma kayıyor, havada topu sektirerek, üstünden atlıyorum.

Ronaldo'ya pası veriyorum, tam o esnada forvete doğru depar atıyorum. Ronaldo sağ ka-

nattan orta açıyor, ben röveşataya kalkıyorum. Topa dokunduğum gibi kalecinin elleri arasından falsolu bir şekilde kaleye gidiyor ve gol oluyor.

2 milyon insan, "Mehmet, Mehmet... Kahramansıın, canımsıın, dayımsıın, halamsıın!" diye haykırıyor.

Tam o esnada yan hakem bayrağı indiriyor, düdükler çalınıyor. 2 milyon kişinin sevinci bitiyor. Ofsayt!

Makam sahibisiniz, genç kızlar etrafınızda pervane ve paşasın, ağasın diye senin egonu yükselten olur, ama bir bayrak iner Azrail'den, ofsayt!

Şeytanın sizi kandırmayı başardığı sahnelerde dünyadan lanetli bir lezzet alabilirsiniz. Ta ki Allah hesabınızı görünceye kadar.

"Deli kızım uyan söylenenler yalan! Vallahi yalan!"

Geçmiş hayatında gayrimeşru yolların zirvesini yaşamış, tövbe edip Rabbini razı etmek yolunda hızlı adımlar atınca da ailesinin, çevresinin sert müdahalesiyle karşılaşmış. "Eski hayatın namaz kılan profilinden daha iyiydi" cümlelerini duymuş bir abim, şöyle cevap vermiş o yakınlarına:

"Sizin yetiştirdiğiniz Yusuf'u gördük. Şimdi müsaade edin Kur'an'ın değiştirdiği Yusuf'u görelim!"

Değil Yıldız, Gökyüzü de Kayısa Nasibinde Yoksa Nafile!

Kara bir günde, kara bir insan, kara bir denizden, kara bir gemiye binerek, karaya ayak basmış ve birçok insanın içini karartmaya ant içmiştir.

Bu kara insan kimi zaman genç kardeşlerimizin kapıldığı dekolte sevdalar, kimi zaman genç ihtiyar demeden cazibesine kapılmış dünya metalarıdır.

Haram aşklar o kadar sinsi oluyor ki, ister öğretmen, ister nükleer tıp anabilim dalı başkanı, ister bir şirketin CEO'su olun muhakkak sizi bir şekilde buluyor ve içinize işliyor. Girdiğiniz anda bu haram aşklardan kurtuluş da çok zor oluyor.

Hayalhanem'e gelen genç âşıklar o kadar yoğun ki, ben artık âşık adamı iki kilometre öteden görsem tanır hâle geldim.

Başına anne danteli örülmüş gibi gariban,

boynu bükük, 37,5 derece sağa eğik bir vaziyette duruyorlar.

"Derin yaralarıma bir merhem bulabilir miyim acaba?" diye Hayalhanem'e geldiklerinde hâliyle benim de bir şekilde muhabbeti kurmam gerekiyor.

Bir yerden konuya giriyorum ama onlar giremiyorlar.

"Nerelisin kardeşim?"

"Abi yaralıyım içinden."

Üniversiteli gençlerden oluşan ve sık sık muhabbet ettiğim bir arkadaş grubum vardı. Sürekli içki içen, haram sevdalarda boğulan, âlemlerin dibine vuran bu gençler, Hayalhanem'e karşı antipati duydukları için Hayalhanem'e gelmiyordu. Onlar gelmeyince muhabbet kurabilmek adına ben evlerine gidiyordum.

Bir insanın gönlüne yerleşince aklına girmek kolay oluyor. Bir gün evlerine ziyarete gittim ve Kur'an'ın elmas düsturlarıyla örülü olan Risale-i Nurları açıp başladım muhabbete:

"Kardeşlerim, Risale-i Nur'da şu hakikat var biliyor musunuz?"

"Boş ver hakikatleri de gel sabahlar olmasın abi" diyorlardı.

"Üstad Hazretleri burada ne kadar güzel bir vecizede bulunmuş, bu vecize şunu anlatıyor"

diyorum.

"İyi de abi yaşamayalım mı, sen de biraz şarkı dinle, şiir oku..." diyorlardı.

"Nazlı yâre fiske ile taş attım,
Çıktı bana sen delisin, dedi.
Dedim, al yanağından bir buse alam.
Çevirdi dirseğini alırsın, dedi.

Bir mine gerdanı boyudur yüce,
Hayın genç ömrümü çürüttün koca.
Dedim, ey kız konak eyle bir gece.
Ecelin yetmeden ölürsün, dedi."

(Fahri Kayahan)

Ben Risale-i Nur okuyorum, karşılığında onlar şiir okuyor. Buna benzer birkaç ziyaret daha yaptım, fakat hakikat bir türlü tesir etmiyordu. Günahların peşinden gitmeye devam ediyorlardı.

Risale-i Nur'dan en damar yerleri okuduğum sıralar bir gün arayıp çaya çağırdılar, belli ki ziyaretlerimle gönüllerine girmiştim.

"Arkadaşlar, aklınızı başınıza alın, ölüm ölmüyor, kabir kapısı kapanmıyor. Allah aşkına hiç mi mezarlık gezmediniz? Her gün 350 bin insan ölüyor. Siz hiç hazırlık yapıyor musunuz? Ne olacak bu hâliniz, sizi Sarı Necla mı kurtara-

cak?" diye vurdum kapıyı çıktım.

Acaba neden çıktı gitti, yoksa hakikaten Mehmet abiyi çok mu üzdük düşüncesiyle efkârlanıp sabaha kadar içmişler.

Şu an o arkadaşların hepsi beş vakit namaz kılıyorlar, elhamdülillah. Hepsi haram sevdalarından kurtuldular.

Bir insanın yarası bu kadar derinse, bu kadar dehşetli açılmışsa aynı şiddette bir merhem gereklidir.

Dünyada ne kadar parlayan cisim ve elimizden kayıp giden ne varsa onu putlaştırıyoruz.

"Böylece biz, kesin iman edenlerden olması için İbrahim'e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk. Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü, 'Rabbim budur' dedi. Yıldız batınca, 'Batanları sevmem' dedi. Ay'ı doğarken görünce, 'Rabbim budur' dedi. O da batınca, 'Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yoldan sapan topluluklardan olurum' dedi. Güneşi doğarken görünce de, 'Rabbim budur, zira bu daha büyük' dedi. O da batınca, dedi ki: 'Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım.'"

(En'âm Suresi, 75-78)

Batıp gidenlerin, yok olanların ve sizi terk edenlerin hangi birinden bahsedelim? Ya da hırsını ve tutkusunu dünyayla doyurmaya çalışan ama asla başaramayacak olan insanlardan mı konuşalım?

O kızsız, o erkeksiz, o işsiz, o arabasız, o evsiz, o hanımsız, o sahte gülüşsüz, o zemheri öpüşsüz yapamayan insanların ağıtlarından mı konuşalım? Yoksa bir öpmekle batanlardan mı?

Ama dinleyin vicdanınız ne diyor:

"La uhibbü'l-âfilin" (Ben batıp gidenleri sevmem). Güldüğünüz sahnelerin sizi terk edişini hayal edin, ne de yakmıştı canınızı... Sarı Necla'nın elinin bütün dertlerinize yetişebileceğine gerçekten inanıyor muydunuz?

Sizin hayatla münasebetiniz bir öküzünki gibi basit ve bir çırpıda biter gider değildir. Bir öküzün yavrusunu yanında kestikleri hâlde geviş getirmeye devam eder.

Oysa size biri bir tokat atsa aylarca kendinize gelemezsiniz, çünkü siz geçmiş ve gelecekle harman olan bir hayatı yaşamaktasınız.

Siz sonsuz bir hayattan başka hiçbir şeyle tatmin olmazsınız. Bu yüzden size cennetler peylenmiş, batıp gidenleri sevemezsiniz.

Kulak verin vicdanınıza nasıl da haykırıyor "La uhibbü'l-âfilin" (Ben batıp gidenleri sevmem) diye.

Kendinize bir sorun, "Neye teveccüh ediyorum" diye. Nihayetinde sizi terk edip gidecek olan, gençliğinize mi?

Çevrenizdeki yaşlılara sorun gençliklerini "Bir anda çekti gitti kalleş" diyecekler.

Bahara mı?

Ardından defalarca hazanı bırakmadı mı?

Malınıza mülkünüze, babalarınızın fabrikalarına, bindiğiniz son model arabalara mı güveniyorsunuz?

Karun nerede? Firavun'dan haber alan var mı? Ömür sermayeniz her gün elinizden kayıp gitmiyor mu?

İçinizin yandığı sahneleri hatırlayın, nasıl da kırılmıştı kalbiniz... Bütün gelecek planlarınızı onunla yapıyor, kalbinizin dışarı açılan tüm pencerelerinden sadece onu görmeyi hayal ediyordunuz.

Kırk altı kromozomunuz birden onun adını haykırıyordu. Gönlünüzdeki kırıklara kimsenin eli yetişemiyor ki temizlenebilsin.

İçinize Rabbinizden sonra en yakın sizken, belki de o kırıklara eliniz yetişebilecekken –mesela bir dua ile– harekete geçmiyor, kırıklarıyla dahi gönlünüze onu yerleştirmeye çabalıyorsunuz.

Fakat sizin gönlünüzdeki tahtın hakiki Sultanı ve kendinden sonra hiçbir varisi bulunma-

yan öyle bir Maşuk var ki, sahip olduğu gönüllerin huzurunu ancak o sağlayabilir. Gönlünüz O'ndan başkasını asla kabul etmiyor.

Bir ada, kıyıya her vuruşunda ruhumun derinliklere dokunan dalga seslerinin olduğu...

Bir kumsal, incecik kumlarında yalınayak yürüdüğüm...

Güneşin batmaya yakın olduğu kızıllıkta, akşam serinliğinin habercisi tatlı rüzgârın tenimi okşadığı bir yer veya gözlerinizi kapattığınızda kalbiniz sizi nereye götürüyorsa...

Eğer bunlara haram sevda kokusu sinmişse zahirde cennet gibi görünen bu yerler sizi ızdıraba mahkûm edecektir.

Allah'ı hesaba katmadan tattığınız bütün lezzetler tadını damağınızda, acısını ruhunuzda bırakarak hiçliğe doğru sürüklenecektir.

Bu dünya herkesle nişanlanır ama hiç kimseyle evlenmez.

Ve vicdanınızın sesini dinleyin nasıl da haykırıyor "La uhibbü'l-âfilin" (Ben batıp gidenleri sevmem) diye.

Neredeyse pürüzsüz olan elleriniz bir gün buruş buruş olmayacak mı? Siz de gençliğinize, güzelliğinize güvenmeyin. Zira sizdeki gençlik zayi olup gidecek.

Ahireti hesaba katmadan hareket ederseniz iki cihanınız hüsrana uğrayacaktır.

Her gün metroda, sokakta, işyerinde gördüğünüz binlerce yaşlı insan size lisan-ı hâlleriyle: "Ölüm muhakkak gelecektir, siz de böyle göçüp gideceksiniz. Peki, elinizde ne kalacak?" diyorlar.

Bir yaşlı ninem şöyle diyor:

"Öliveririm belki diyom, bakıyom yine sabah oluveriyor. Zooor, yalnızlık çok zor!"

Teyzeciğim sen yaşlılığa, yalnızlığa dayanamazken, göçüp giden kardeşlerin kabirdeki yalnızlığa nasıl dayanacak?

Hesaba katıyor muyuz acaba, bu sağlıklı bedenimizin göçüp gideceğini? Belki etrafınızda binlerce çalışanınız, karizma bir işiniz, çevrenizde onlarca insan olabilir.

Kabirde dehşetli bir şekilde tek can verdiğinizde anlayacaksınız ki, kabir sizinle bire bir alakadar oluyor.

Ve o gün anlayacaksınız ki, başınıza açılmış daha önemli hiçbir dava yok, olamaz da...

Bu sözleri bu hakikatleri okuduktan sonra hâlâ şunu söyleyenler vardır.

"Ah, şimdi sevgilim yanımda olsa, onunla el ele dolaşsam, göz göze gelsem ne güzel olurdu."

"Sevgi nefiste yaşanırsa ihtiras, kalpte yaşanırsa aşk olur. Anla elinden gideceğini."

"La uhibbü'l-âfilin" (Ben batıp gidenleri sev-

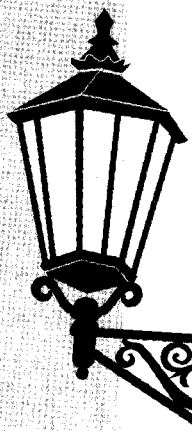
mem) de ve Rabbine yönel... Postacı topal ama haberler doğru...

BÖYLE BİTMESİN BU GECE!

Böyle bitmesin bu gece!
Görünmez oldu eserlerin zulmet penceresinde...
İçim buruk,
Kanat kırık,
Şehir viran...

Böyle bitmesin bu gece!
Işıksız yanarken âlem,
Yani tenezzül dahi etmemiş ateş göstermeye nurunu...
Ama yakmış da kör etmiş gaflet yorganını gözlerine kadar çekmişleri...

Böyle bitmesin bu gece!
Olur muydu bu varlıkta bu darlık?
Sanki her an düşsen de yetişe Hızır...
Yürek hazır,
Gece nazır,
Gözsüz bakar tüm âleme...

Böyle bitmesin bu gece!
Gönlümde batarken sefine,
Ve sebepler kaçarken benden...
Tıpkı ben de Yunusvari,
İnanmışım o an...

Böyle bitmesin bu gece!
Düştükçe kalkamaz oldu beden...
İnayetinden düşerken geri,
İlk kanışım Âdem'den beri...
Anladı ene,
Sen kerem etmesen kerem nerede?
Tutmasan elden yürümek nerede?
Etmez isen tecelli, ya ben...

Böyle bitmesin bu gece!
Yar ile nihayete ererken her hece...
Münzeviyken gölgemi kesret sanmışım,
Her konuşana ayrı nağme yazmışım...
Yazar iken zulmeti de kazmışım,
Kazdıkça nur, dağdağalı geceye...

Bir Hayalin cennetçesi

Bazen tüm koşullar uygun olsa bile nefes alamayabilir insan. İlginçtir kelimelere bile düşmanlık besler.

Sonra düşünür: "Neden bu düşmanlığım kelimelere" diye. Bakar ki, meğer o sevdiğini anlatabilecek hiçbir kelime yokmuş.

Ve o zamanlarda kimseler kolay kolay anlamaz seni. Çünkü onların gördükleri, sadece yanağından süzülen yaşlardır. **Lakin içinde boğulduğun gizli bir umman vardır.**

İşte, insanın içinde boğulduğu bu gizli denizin adı gayrimeşru muhabbet denizidir.

Haram sevdaların damarlarına kadar işlediği dönemlerde, etrafındakilerin elinin kalbine yetişmediği gerçeğini görürsün ve veryansın edersin: "Kardeşim, damarlarıma kadar işlemiş bu kara sevda, ama beni anlamıyorlar" dersin.

Hâlbuki sorun daha da büyüktür.

Damarlarına kadar işlemiş bu haram sevdaya mukabil, sana şahdamarından daha yakın olduğunu söyleyen Rabbini sen anlıyor musun?

Hak etmediği muhabbeti, seni terk edecek her şeye teker teker vermişsindir. Ve hak edilmeyen muhabbeti verdiğin için bu işlerin neticesinde merhametsizce tokatlar yemişsindir.

Ama insan kendi içine, yani kalbine sorarsa, Allah'ın sevdasından ve muhabbetinden gayrı ne kadar sevdanın olduğunu görecektir.

Kalbinde her şeye yer vermişsin, hatta derinlemesine baksan, içerisinde çelik araba jantı göreceğin aklının ucundan bile geçmiyordur belki!

Sorun şu ki, sıra Rabbine muhabbete gelince yer ayırıyor musun? İşte burası işin tam da kırılma noktası...

Hâlbuki bu haram sevdaların sadece bu dünyada karşılık bulduğunu unutuyoruz. Başta çok güzel geliyor her şey.

Aşkın gözü pembe lenslidir diyorsun ve pembe renkli panjurlarla bir haram sevdaya bakıyorsun.

Ama bakarken şunu unutuyorsun:

"Timsahı çanta yapan bu kadın, acaba beni hâle sokar?"

Hiç düşünmüyorsun. Ve daldıkça dalıyorsun, öyle bir hâle geliyorsun ki, "Eğer çevrede herkesin bir haram sevdası varsa, benim de olması gerek" diye düşünüyorsun.

Ve lisan-ı hâlinle diyorsun ki: "Rabbimin benden istediğinin ne ehemmiyeti var! Görmüyor musun şehrin bütün sokakları haram aşklarla çevrilmiş, benim de flörtüm olmalı." Yani, işin neticesi böyle bir muhabbete varabilir.

Geometride meşhur Pisagor teoremi vardır ve bu teoride dik açının karşısındaki en büyük kenar olarak adlandırılan Hipotenüs, Pisagor'un hanımının ismidir.

Adam evde nelere maruz kaldıysa asrın teorisine, "Tamam hanım senin adını verdim" diye isimlendirmek zorunda kalıyor!

Düşünsenize göz kamaştıran bir araba üretmişsiniz ve bunun yanında haram bir aşkınız var, "Yaa, Ali lütfen bak, benim adımı koyman lazım" diyor. Bir üretiyorsun arabayı, Naciye 2014 model!

İşe bir de karşı cinsin penceresinden bakalım. Mesela, İskoç erkeğisin ve kız arkadaşın eteğinin boyuna karışıyor. Yani haram aşkların elle tutulur hiçbir yanı yok.

Şu gözler yanındakine kibar görünebilmek adına, Mersin Kız Kalesi'ne, 'Bayan Kalesi' diyenleri de gördü...

Allah rızasından gayrı olan bu tür muhabbetlerin genetiğinde bir bozukluk vardır. 5 liraya tavuk dürüme götürürsün 'öküz' der, simidi bölersin 'romantik' der. Gerçekten anlamak mümkün değildir...

Genetik demişken, kalp geldi aklıma... "Acaba, insana bu haram yolları sevdiren kalp mi?" diye düşündüm. Hayır, kalp olamazdı, çünkü kalp dediğin sadece pompa... Pompa hiç sever mi?

O zaman nedir bizde sevmeyi sağlayan?

Bizde sevme ve sevilme kabiliyetini yaratan bir Vedud olmak zorunda.

Acaba böyle sonsuz bir sevme kabiliyetini benim içime derç eden Zât, sınırlı ve sonlu şeyleri sevmem için mi vermiş?

Koca Akdeniz'i bir saatte doldurabilecek bir musluk düşünün. Bu musluktaki tazyik öyle kuvvetlidir ki, önüne gelen her şeyi silip süpürür, demire denk gelse deler geçer.

Ve bu kuvvetteki musluğa bahçe hortumunu bir şekilde bağladığınızı tahayyül edin. Sonra musluğu açtınız. Sonuç hortum elinizde öyle bir patlar ki parçalarını bile toplayamazsınız.

Peki, sonsuz sevme kabiliyeti verilen kalbin damarlarına sınırlı, geçici, otuz yıllık bir şey bağlarsanız ne olur? Sonuç hüsrandır...

Sonra şiddetli bir şekilde merak başlar, sevi-

yorum ve sevmemin neticesinde ciddi ve merhametsiz azaplara düşüyorum.

Peki bu azapların sebebi nedir?

Acaba gayrimeşru bir muhabbet, merhametsizce azap çekme kertesine nasıl geliyor?

"İnsan, Cenab-ı Hakk'ı tanımazsa ve O'na tevekkül etmezse, o vakit insan gayet derecede âciz ve zayıf, nihayet derecede muhtaç, fakir, hadsiz musibetlere maruz, elemli, kederli bir fani hayvan hükmünde olup, bütün sevdiği ve arzı alaka peyda ettiği..."

Üstüne titrediği bir arabası, bir saati, kıyamadığı bir güneş gözlüğü, ilkokul öğrencisinin üstü çizilmesin diye kapladığı not defteri, bin bir acıyla sevdiği haram bir sevda ve insanın aklına gelen dünya namına muhabbet beslediği ne varsa...

"...bütün eşyadan mütemadiyen firak elemini çeke çeke, nihayette, bâki kalan bütün ahbabını, sonsuz olan tüm sevdiklerini bir firak-ı elîm içinde bırakıp kabrin zulümatına yalnız olarak girer."

Kapitalistliği ve zenginliğiyle tüm asırlarda adından söz ettiren Karun'un hikâyesini bilme-

yen yoktur.

Belki acımamıza bile müsaade edilmeyen, zamanın en büyük zalimi... Şimdi en büyük mazlumlar arasındadır belki de, kim bilebilir?

Peki siz hesabınızı yaptınız mı, yalnız gireceğiniz kabir hayatına bu sahte gülüşlü, bu zemheri öpüşlü, hangi malın, hangi haram aşkın eli yetişebilir acaba?

"Hem müddet-i hayatında gayet cüz'î bir ihtiyar ve küçük bir iktidar ve kısacık bir hayat ve az bir ömür..."

Bizim takriben 60 yıllık hayatımızı ne kadar da küçümsüyor değil mi?

"...ve sönük bir fikir ile, nihayetsiz elemlerle ve emellerle faidesiz çarpışır."

Ne yani, burada bizim çalıştığımız işe faydasız mı deniliyor? O kadar işler yapıyoruz, o kadar dünya işlerinin üstesinden geliyoruz? Evet, kardeşim, eğer muhabbetiniz gayrimeşruysa, yani muhabbetinizin içerisinde Allah rızası çeşnisi mevcut değilse karşılaşacağınız şeylere yine nokta atışı yapılıyor.

"...ve hadsiz arzuların ve makasıdın tahsiline

semeresiz (meyvesiz, yani neticesiz) boşu boşuna çalışır."

Biraz futbol konuşabilir miyiz sizinle?

Oldukça ciddi yatırımlar yapılan bu sektör öyle parametrelerle örülüdür ki, inşa edilmesinin maliyeti trilyonlarla ifade edilen yüzlerce stadyum, her bir transferi için astronomik rakamlar ödenen yüz binlerce futbolcu...

Kulüplerin satış yaptığı mağazalar, formalar, kramponlar, izlenmesi için açılan kanallar ve yapılan özel sahalar ve çimler...

Yani devasa bir para ve enerjiyle işleyen çarklar sisteminden tek bir parametre olan top çıkarılacak olursa sonuç basit bir denklemle sistemin çökmesi olmayacak mıdır?

İşte, evler, binalar yapıp, işyerleri kurup, onu sevip, buna gidip, şunu söyleyip, bunu böyle yapıyorsun ya... Tüm bunları, Allah muhabbetiyle yapmadığında az önceki topsuz kalan futbol dünyası gibi olman kaçınılmazdır. İş yerine o gözle bakıyor musun? Bize değil, git gece Rabbine söyle kardeşim.

"Hem kendi vücudunu yüklenemediği halde koca dünya yükünü biçare beline ve kafasına yüklenir."

Nefes alıp vermek bile bizler için sıradanlaşmış değil mi? Bilemiyoruz ki, eğer Allah nefesi bile yaratmazsa bizler alamayacak kadar aciziz.

Nasıl bir duygudur acaba dakikalarca nefessiz kalmak?

Nefes bile senin değilken, sonsuz sevme kabiliyetini haram aşklara kullanarak kime külhanbeylik ettiğini bir düşün istersen.

Acaba şu Akdeniz'i dolduran bahçe musluğu nereye takılmış?

Dikkat etmek lazım, bu kalp sevmek için verilmişken neden ben bundan acı ve ıstırap duyuyorum.

Sana sonsuz sevmek kabiliyetiyle birlikte bahşedilen kalp yapını, fâni sevdalara verdiğinden dolayı, gayrimeşru bir muhabbetin neticesi merhametsizce azap çekmek oluyor.

Biraz ağır olmadı mı, neden merhametsizce olacak ki? Gelin bir düşünelim.

Benim bir padişah olduğumu, kendinizi de benim işlerimi yapan bir işçi olarak tahayyül edin.

Size cami yapımında kullanılmak üzere bin altın verdiğimi ve cami yapımında harcandığını varsayalım.

O camiyi yaptıran siz mi olursunuz, ben mi? Ben olurum öyle değil mi? Çünkü altınlar benim hazinemden, arsa benim mülküm, proje bana ait.

Peki, bu esnada benim cami yaptır diye verdiğim bin altınla sen tutar da meyhane yaparsan ve bunun sonucunda adın kirlenir, lekelenir ve başına envai çeşit dert açılırsa yanına gelenlere, "Hayır, meyhaneyi ben yaptım ama bin altını padişah verdi. Bu suç padişahındır" diyebilir misin?

Diyemezsin, demen de zaten saçma olurdu. Çünkü sana cami yap diye verilen bin altını, akılsız ve insafsız şekilde çaldığın için bunun neticesinde çekeceğin merhametsizce azaba müstahak oluyorsun.

İşte bu örnekle Cenab-ı Allah'ın, **"İyilikler Rabbinden, kötülükler nefsindendir"** buyurması anlaşılıyor.

Sonsuz sev diye verilen, bu sevme kabiliyetini, bu bin altını çalarak o haram sevdalara, seni terk edecek mala, mülke ve eşyaya, binmeye kıyamadığın arabana bağlayınca bunların sizden kopması veya bir gün kopacağı fikri bile varlık içinde yokluğa sebep oluyor.

Bunları Allah rızası için yapıyorum diyorsanız bu yazılanları üzerinize alınmayın ama kişi de kendi kumaşını bilir kardeşim.

"'Gayrimeşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz azap çekmektir' kaidesi sırrınca, siz fıtratınızdaki Cenab-ı Hakk'ın zât ve sıfat ve esmasına sarf edilecek muhabbet..."

O muhabbet nereye sarf edilecekmiş?
Allah'ın Zât'ına, sıfatına ve esmasına...

Peki, bu muhabbetin en belirgin işaretlerinden birisi secde değil midir kardeşim? Secde seni orada bekler ama sen başını onun omuzlarında kirletirsin.

"... ve marifet istidadını..."

Rabbini tanıyabilmen için verilmiş olan kabiliyeti; bugün konuştuğunuz zaman kendi içindeki problemleri ve dünyaya ait geçici olan muhabbetleri saatlerce anlatabiliyorsun ama kâinata geliş amacın nedir ya da nasıl bir Allah'a inanıyorsun gibi, en cüzî bir meselesi dünyalık en büyük problemlerden daha ehemmiyetli konular üzerinde konuşma gereği bile duymayacak hâlde isen, acaba o marifet istidadını nerede sarf ediyorsun?

Patronunun verdiği tüm vazifeleri yaparken günlük bir saati Rabbine ayırmadığında, hâl dilinle benim rezzakım patronumdur dediğini düşündün mü hiç?

İşyerinde kendi mesleğini bir adım daha ileri taşımak için, envai çeşit kabiliyetini mükemmel şekilde sarf ederken, aynı kabiliyetini "Acaba O'nun rızasını nasıl kazanırım" diye kullanıyor musun? Nefsine ve dünyaya bütün bunları...

"...gayrimeşru bir surette sarf ettiğinden, bil'istihkak cezasını çekiyorsunuz."

Çok acı oluyor değil mi cezası? Kimsenin eli yetişemiyor değil mi o esnada kalbe?

Bunların neticesi merhametsizce azap çekmek, çünkü Cenab-ı Hakk'a ait muhabbeti nefsinize verdiniz. Mahbubunuz olan nefsinizin hadsiz belasını çekiyorsunuz.

"Çünkü hakiki bir rahatı, o mahbubuna vermiyorsunuz. Hem onu, hakiki mahbup olan Kadir-i Mutlak'a tevekkül ile teslim etmiyorsunuz, daima elem çekiyorsunuz. Hem Cenab-ı Hakk'ın esma, sıfatına ait muhabbeti dünyaya verdiniz ve âsâr-ı sanatını âlemin esbabına taksim ettiniz, belasını çekiyorsunuz."

Sanatlı bir eser sanatkârı icap eder.

İlmi neticesinde Rabbini tanıman için yaratılmış bir papatyayı, "Seviyor... Sevmiyor... Seviyor... Sevmiyor..." demekle nerede kullanıyoruz acaba?

Peki, bizim ona bakarken üzerindeki enfes matematiği gördüğümüzde "Bu papatyayı ancak bir Hakîm Zât yapmış olabilir..."

Üzerindeki şekilleri gördüğümüzde "Bunu çi-

zen bir Musavvir olmalı..."

İçindeki beslenme mekanizmasını incelerken bir "Rezzak olmak zorundadır..."

Enfes kokusunu ve duruşunu gördüğümüzde "Hangi Rahim, hangi Rahman Zât bunu yapmıştır?"

Çayını içtiğimizde mide rahatsızlığımız gideriliyorsa "Buna bir Şafi eli değmiştir" mi diyoruz...

Yoksa "Leylam beni seviyor, sevmiyor..." yolunda mantıktan uzak, basit bir evcilik oyununda mı harcıyoruz?

Bunun neticesi merhametsizce bir azap çekmek olabilir.

"Çünkü o hadsiz mahbupların bir kısmı size Allahaısmarladık demeyip, size arkasını çevirip, bırakıp gidiyor..."

Dünya dile gelse, "Senin gibi kaçını gömdüm be! Sen neyin peşindesin?" diyecektir.

"...Bir kısmı sizi hiç tanımıyor, tanısa da sevmiyor."

Filanca ülkedeki bir futbol kulübündeki futbolcuları tanıdığımız ve onları tarif ettiğimiz kadar, bu muhabbeti, yani muhabbetine muhtaç olduğumuz Rabbimizi tarif edebiliyor muyuz?

"Sevse de size bir faide vermiyor. Daima hadsiz firaklardan ve ümitsiz, dönememek üzere zevallerden azap çekiyorsunuz."

(Sözler, Otuz İkinci Söz)

Şunları bir nefsimize soralım:

Kabirde sizi kurtarabileceğine inandığınız bir dünya metaı gerçekten var mı?

Hangi mal, hangi mülk, hangi Sarı Necla ve hangi birinin eli, ölümden ötesine yetişip cehenneme gitmeni engelleyebilecektir?

Mersin'de müspet olmayan ortamlar oldukça fazla. Bu yüzden etrafımızdaki insanların bazıları yaptıklarımızı çok ilginç buluyor ve bizlere başka galaksiden gelmiş bir adam edasıyla baktığı zamanlar oluyor.

"Yahu kardeşim, camide Allah, namazda Allah... Lakin bütün bu muhabbetleri neden Allah'a bağlamaya çalışıyorsunuz? Neden her şeyde Allah Allah diyorsun? Bu biraz fazla değil mi?" diyorlar.

Ne yapalım kardeşim, bizimkisi kara sevda, geçmiyor. Anladım ki, O'nun sevgisi hariç her şey geçiyor.

Geçmez sandıkların da geçiyor. Önce için geçiyor, sonra gözünün önünden anıların geçiyor. Sonra geçmez sandığın kabuk tutan yaraların da geçiyor. Ben de gidiyorum artık saat dokuzu otuz beş geçiyor.

Şevkle Rabbinin hizmet yoluna girip birkaç ay sonra o yolu terk edenleri 7 dalda Oscar ödülü almış film gibi seyrediyorum.

Seyrettikçe nefsimden ürperiyor, "Beni dünyaya verme ya Rab!" diyorum.

Gidenlerde anlamadığım şu oluyor sadece:

"Acaba daha kıymetli ne buldular da bu yolu bıraktılar, zira güneşin çıktığı yerde yıldızla yol bulunmaz ki..."

Ben buraya "Ya Bâki Ente'l-Bâki" yazıyorum. Lazım olan alsın. ☺

Evleneceğiniz insanın şair olup olmadığına dikkat edin derim. Sizi yazmak için sizi terk etmesin sonra... ☺

"Allah'ım bana lazım olan Sensin... Başka lazım olan varsa onu verecek olan yine Sensin... Sen kalplere göre verensin..."

3. Bölüm

Sevgi nefiste yaşanırsa ihtiras, kalpte yaşanırsa aşk olur

AŞK NEDEN CAN YAKAR?

Kişinin elemi en fazla sevdiği şeylerden duyması ilginçtir. Mutlu olmak için sevdiğimiz, yani sevme hissi duymaktan haz aldığımız varlıklardan sıkıntı çekiyoruz.

İnsan öfkelendiği anı hatırlarsa, kendisini öfke hissinin bürüdüğünü ve aklının önüne geçtiğini anlayacaktır.

Arabesk sevenler ya da hayatının bu safhasında envai çeşit derde giriftar olanlar çok ayrı bir zevk alacaktır. Çünkü daha çok kalbe hitap eden romantik bir yazı başlıyor.

"Her şey helak olup gidicidir; O'na bakan yüzü müstesna. Hüküm sadece O'na aittir; siz de O'na döndürüleceksiniz."

(Kasas Suresi, 88)

İnsan yaşadıklarının farkına varınca bir ko-

şuşturmanın içerisinde bulur kendini...

Hayatın debdebeleri hiç bitmiyor; üniversite, iş hayatı, evlilik, çocuklar derken bu ve bunun gibi dertler eksik olmuyor, hatırlandıkça insanı sıkıyor.

Âdeta mutluluk denizinde yüzebilmek için elde tutmaya çalıştığı şeyler, vücuduna dolanıp ağırlıklarıyla o denizin dibine doğru sürüklüyor.

Gençlik yıllarında insanlar hayata farklı bir gözle bakıyor. Aşkın kisvesi insanın akli melekelerinin tamamını örtüyor.

Birkaç şairin şiirlerinde ele almaya çalıştığı fakat ne hikmetse aşkın ele avuca alınamayacağını hep beraber görelim:

"Terk etmedi sevdam beni,
Aç kaldım, susuz kaldım.
Hayın karanlıktı gece,
Can garip, can suskun,
Can paramparça,
Ve ellerim kelepçede,
Tütünsüz, uykusuz kaldım.
Terk etmedi sevdam beni."

(Ahmed Arif)

Yaşı kemale ermiş, şehir şehir zindanlarda dolaşmış insanlar bile bu derdin dermanını bulamamış. Ve devam ediyoruz:

"Ne doğan güne hükmüm geçer,
Ne halden anlayan bulunur;
Ah aklımdan ölümüm geçer;
Sonra bu kuş, bu bahçe, bu nur.

Ve gönül Tanrısına der ki:
- Pervam yok verdiğin elemden;
Her mihnet kabulüm, yeter ki
Gün eksilmesin penceremden!"

(Cahit Sıtkı Tarancı)

Aşkın derdine düşmüş ve bu ızdırabı dışarı akıtmak için şiirlerle haykırmışlar, lakin bu dertlerden kurtulamamışlar.

Biz bu dertlerden nasıl kurtuluruz?

Zamanın ulemaları, evliyaları, asfiyaları, yani manevi doktorları bize bu derdin farklı farklı ilaçlarını sunmuşlar.

Şu an ise, bu ilaçların günümüze en uygun olanı "Ya Bâki Ente'l-Bâki" (Bâki kalan ancak Sensin, ey Bâki) bize nasıl bir tesirde bulunduğunu hep beraber anlayacağız.

İnsan çoğu zaman ettiği dualar havada kalmış gibi hissediyor. Makro âlemde çok manalı olan duaların tesirini neden hissedemiyoruz?

Mesela, evden çıkarken okuduğumuz Âyete'l-Kürsî'yle "Rabbim sana iltica ediyorum.

Sana sığındım, beni koru" demek istiyoruz ama çevremizden bir şeyler değişmemiş gibi göründüğünden bize manasız geliyor.

İçtiğiniz bir ilaç vücudumuzda nerelere gitmiş, hangi hücreler kullanmış, hangi organın neresine naklolmuş bunu hissetmiyoruz, ama bizi tedavi edeceğine inanıyoruz. Ve sağlığımıza kavuştuğumuzda ilacın faydasını anlıyoruz.

İşte, "Ya Bâki Ente'l-Bâki" de o manevi doktorların bize verdiği aynı bu şekilde bir ilaçtır.

"Birinci defa 'Ya Bâki Ente'l-Bâki' bir ameliyat-ı cerrahiye hükmünde kalbi masivadan tecrit ediyor, kesiyor."

(Lem'alar, Üçüncü Lem'a)

Birinci defa "Ya Bâki Ente'l-Bâki" deyince hâlâ iş derdi, ev derdi, eş derdi devam ediyorsa sorun nerede?

Anlatılan menkıbelerde biri doğru yolu gösterir, hakikat yolu bulunur. Lakin yaşadığımız zaman ahir zaman diye adlandırılıyor.

Bizler fesat ve gaflet denizinde öyle boğulmuşuz ki, ahir zamanın getirdiği hastalıklara karşı verilen antibiyotiklerden, gün aşırı belki günde birkaç defa kullanmamız gerekiyor.

Bulunduğumuz durumun farkında olmak çok

önemlidir ve ahir zamanda bunu anlamak çok güçtür.

Binaenaleyh yazılan şu dize tam da bu asra racidir:

"Cihan-ârâ cihan içindedir ârâyı bilmezler.
O mahiler ki derya içredir deryayı bilmezler."

O balık ki yüzdüğü denizi dahi bilmez ve ne zaman onu denizden çıkarırsın denizin farkına varır.

Biz de öyle bir gaflet ve fesat denizinde yüzüyoruz ki, bu manevi doktorların Kur'an eczanesinden aldığı elmas düsturları hasta vicdanımıza duyurunca yaşadığımız olayların farkına varıyoruz ve ben bu fesat ve gaflet denizinde yüzüyormuşum diye geçmişimizi hayıflanmaya başlıyoruz.

Bildiğiniz gibi hastalık tedavisi teşhisle başlar. Sağlıklı bir teşhis için ise, ruhun yazılımını iyi bilmek gerekir.

İnsan ruhu küçücük kalbinde koca kâinata muhabbet besleyecek ve her bir fert ile sanki aynı evde yaşıyormuşçasına alaka duyacak kabiliyette yaratılmıştır.

Komşunun vefat eden çocuğundan tutun, Endonezya'daki tsunami felaketinin yürek dağlayan görüntülerine kadar her birinde gönlünüze ayrı ateş düşmesi bundandır.

Her ne kadar farkında olmasanız da ruhun yaramaz çocuğu olan gönlünüz tüm kâinata ayrı ayrı muhabbet beslemektedir.

"Ebedi cennete bahçesi gibi muhabbet ediyor. Halbuki, muhabbet ettiği mevcudat durmuyorlar, gidiyorlar."

Mevcudatın gitmesi kendisini bize neden hissettirmiyor? Sanki sevdiklerimle aynı hayatı sonsuza dek yaşayacakmışım gibi geliyor, kolumdaki saatim, tişörtüm, kotum, arkadaşlarla bitmeyen muhabbetlerim, hatta bu gençliğim bile beni hiç terk etmeyecekmiş gibi geliyor.

Şeytan kulağımıza, **"Sen eğlenmene bak, hayatını yaşa, gençliğin seni hiç terk etmeyecek"** gibi cümlelerle tevehhüm-ü ebediyet hissini fısıldıyor.

Fakat dikkatli olanlar için şakaklardan ağarmaya başlayan her saç telinden aynı naralar yükseliyor: **"Sen de yaşlanacak ve öleceksin!"**

Bunları gördüğümüzde, "Ben ölümden daha iyi bir vaiz görmedim" diyen Hz. Ömer'i daha iyi anlıyoruz.

"Firaktan daima azap çekiyor. Onun o hadsiz muhabbeti, hadsiz bir manevi azaba medar oluyor."

Ödeyemediğiniz ev kirası, hafta sonu arkadaşlarınızla yaptığınız planlar, nişanlınızla kurduğunuz evlilik hayalleri arasında insan ölümü nasıl düşünebilir.

Ne kadar çok şeye gönül bağlamışsanız bunların ayrılığından yaşayacağınız elem o kadar yoğun olacaktır.

"Onun o hadsiz muhabbeti, hadsiz bir manevi azaba medar olur."

Bir kadın en temiz duygularla evladını sever. Severken çoğu zaman üzüntü duyar. Çocuğu hastalanınca, sinirlenince, sınavdan düşük not alınca, dertlenince, bir de gözlerinden yaşlar süzülünce kahrolur.

Sürekli yaprak döktüğü hâlde yeşil kalmak için gayret gösteren ardıç rolünü üstlenen anne bile bu sonsuz sevme kabiliyetini karşılayabilecek nitelikte değildir.

"Çünkü kalbindeki hadsiz istidad-ı muhabbet hadsiz bir cemal-i bakiye malik bir Zât'a tevcih etmek için verilmiş. O insan suiistimal ederek o muhabbeti fani mevcudata sarf ettiği cihetle kusur ediyor, kusurunun cezasını firakın azabıyla çekiyor.

İşte bu kusurdan teberri edip o fani mahbubattan kat-ı alaka etmek, o mahbuplar onu terk etmeden evvel o onları terk etmek cihetiyle Mahbub-u Baki'ye hasr-ı muhabbeti ifade eden 'Yâ Bâkî Ente'l-Bâkî' olan birinci cümlesi, 'Bâki-i Hakiki yalnız Sensin. Masiva fanidir. Fani olan, elbette bâki bir muhabbete ve ezeli ve ebedi bir aşka ve ebed için yaratılan bir kalbin alakasına medar olamaz' manasını ifade ediyor.

Madem o hadsiz mahbubat fanidirler, beni bırakıp gidiyorlar. Onlar beni bırakmadan evvel ben onları 'Ya Bâkî Ente'l-Bâkî' demekle bırakıyorum. 'Yalnız Sen bâkisin ve Senin ibkân ile mevcudat beka bulabildiğini bilip itikat ederim. Öyleyse, Senin muhabbetinle onlar sevilir. Yoksa alaka-i kalbe layık değiller' demektir."

Bir gün maddi durumu çok iyi olmayan pehlivan vücutlu, masum çocuk ruhlu bir arkadaşım yanıma geldi ve Üçüncü Lem'a'dan ders yaptık. Allah'ın işi işte... Bir gün sonra nasıl olduysa zar zor parasını biriktirerek aldığı bilgisayar düşüyor ve köşesi kırılıyor. Beraber yaptığımız ders etkisini göstermiş olmalı ki, alıyor karşısına bilgisayarı:

"Ya Bâki Ente'l-Bâki" diyor. "Eğer şimdi kırılmazsan iki yıl sonra bozulacaksın, iki yıl sonra bozulmasan, beş yıl sonra atılacaksın."

Bu durumu iyice kalbinde sindirmiş, iman potasında eritmiş, "Ya Bâki Ente'l-Bâki" diyerek kabullenmiş olmalı ki, kalbinde kırılan bilgisayarına karşı en ufak bir üzüntü dahi duymamış.

Biz de asıl manayı anlayıp masivayı terk edip Allah'a yönelmeliyiz. Gerçek mutluluk dediğimiz ve üstüne felsefe yapılan hakiki mevzuyu bir ihtimal kavrayabiliriz.

Madem o hadsiz mahbubat acizdirler beni bırakıp gidiyorlar. Onlar beni bırakmadan önce ben onları "Ya Bâki Ente'l-Bâki" diyerek bırakmalıyım.

Benim sevdiğim her şey, lezzet aldığım her yemek, gaza basarken hoşuma giden her araba, ancak Senin sürekliliğinle beni mutlu ediyor, bu lezzetler kendi zatında güzellik taşımıyor.

Bunların hepsi Senin var etmen, istemen, kudretin ve bize müsaade etmen ile zevk aldığımız hadiselerdir. Öyle ise yalnız Senin muhabbetin ile onlar sevilir.

"İşte bu hâlette kalp hadsiz mahbubatından vazgeçiyor. Hüsün ve cemalleri üstünde fanilik damgasını görür, alaka-i kalbi keser.

Eğer kesmezse mahbupları adedince manevi cerihalar oluyor.
İkinci cümle olan 'Ya Bâki Ente'l-Bâki' o hadsiz cerihalara hem merhem, hem tiryak oluyor. Yani 'Ya Bâki' madem Sen bâkisin yeter. Her şeye bedelsin. Madem Sen varsın her şey var."

İnsan muhabbet beslediği güzelliklerin kaynağı olan Allah'a ulaşırsa, içindeki sonsuz sevme kabiliyetini fani şeylere sarf etmekten vazgeçer. Aksi takdirde kalbinde sevdiği şeyler adedince manevi yaralar açılacaktır.

İnsan fıtratı, yaratılışı itibariyle bu sonsuzluğa programlandığından dünyanın yarısı ona verilse diğer yarısına meyledecek ve bu tatminsizlik sonsuzluk hissine tercüman olacaktır.

İnsanın bir kişiyi veya eşyayı sevmesinin üç sebebi vardır. Hüsün (güzellik), ihsan (iyilik) ve kemal (mükemmellik).

Ekseriyetle insan aklı üç şekilde çalışıyor: Tüme varım, yani parçalardan bütüne varma; tümden gelim, bütünden parçaya varma; bir de analoji dediğimiz benzetim vardır.

Gördüğünüz güzel bir şeye ya da size yapılan bir iyiliğe karşı kıyastaki değeri kadar muhabbet beslersiniz.

Allah'ı tanımayan, ondaki sonsuz güzelliği,

iyiliği ve kabiliyetlerini bilmeyen bunun kıyaslamasını yapamıyor, fâni, geçici şeylere sevgisini boşu boşuna israf ediyor.

Padişah, hazinesinden bir külçe altını, Osman adında da gariban ve zelil düşmüş bir adama vermek istiyor. Emrimde çalışan bir postacıyla emaneti ulaştırıyor.

Osman'ın kendisine yapılan bu iyiliğe karşılık padişaha değil de postacıya muhabbet beslemesi ne kadar abesse, sevgiyi, mutluluğu, huzuru eşinizden, çocuğunuzdan ve size dünyada yaşamayı kolaylaştıran malınızdan bilip bunları size memurlarıyla ulaştıran Allah'ı unutmak o derece ahmaklıktır.

Mevcudatta sebeb-i muhabbet, yani sevmenin sebebi olan güzellik, iyilik ve mükemmellik umumiyetle Bakî-i Hakiki'nin güzellik iyilik ve kusursuzluğunun işareti ve çok perdelerden geçmiş zayıf gölgeleridir.

Demem o ki sizin bu sevdalandığınız ve sevgi duyduğunuz her şey Allah'ın güzel esmalarının binlerce perdelerden geçmiş yansımalarıdır.

Başınızı kaldırmayıp elinizdeki aynadan yansıyan güneşe muhabbet beslediğinizi varsayalım. Bir gün ayna kırılıyor ve güneşi artık göremez oluyorsunuz.

Güneşin gitmemesine rağmen güneş git-

miş gibi üzüntüye kapılıyorsunuz. Aynen öyle de perdenin arkasındaki esmayı görmezseniz, ona sevdalanmazsanız elinizdeki aynalar birer birer kırılacak ve güneşin kendisini bulunca-ya kadar çektiğiniz elem ve ızdırapları hak ede-ceksiniz.

Yumakla oynayan kedinin bir süre son-ra sıkılıp yumağı bırakmaya çalışırken düğüm olup kurtulamadığı gibi, dünyaya yoğun ala-ka besleyen zihin, fakültelerini her gün dün-ya ile dolduran kişiler, bahsedilen kedi me-taforu gibi kördüğüm bir sevdaya çarpılabi-lirler.

Hilkatimizin gayesini, fıtratımızın esas sebe-bini anlamaya çalışırsak bize hikâye gibi gelen ama bizim için bir kullanma kılavuzu ve mihrap olan bir sahabe hayatındaki teslimiyeti biz de hissetmeye başlarız.

Hayber kalesinin fethinde Allah Resulü'nün önüne zehirli et bulunan bir sofra kuruldu ve Allah Resulü'yle birlikte o eti yiyen Ümmü Mü-beşşir de vardı.

Allah Resulü o hanım sahabinin o eti bilerek yediğini anlamıştı ve sordu:

"Ya Ümmü Mübeşşir, sen bu etin zehirli ol-duğunu bilmiyor muydun?"

"Ya Resulallah biliyordum ama bu eti yut-tuğunuzu zannettim ve sizin yuttuğunuz eti tü-

kürmekten hayâ ederim" dedirtecek derecedeki teslimiyetin, bu asra bakan izdüşümünü oluşturmak...

Böyle bir teslimiyeti yaşadığımızda artık o insanı üzecek bir şey kalmaz, çünkü insan asıl kudreti idrak eder. O noktadan sonra beni kurtaranlar, benim yardımıma koşanlar bunlar değil, yardımıma koşan sonsuz güzellikte, iyilikte ve sonsuz kusursuzlukta bir Zât'tır.

Dervişin biri, "Şu cismaniyetten iyice kurtulayım. Zira herkes bana teveccüh ediyor. Kırk yamalı kıyafetle de dolaşırım" diye üzerindeki cübbeyi atar. Sonra saçı sakalı kestirmek için berbere gider.

Berber saçı keser, sakala sıra gelince içeri kabadayı bir adam girer. Tabii bizim derviş saçı kestirmiş ya, kabadayı başlar, kel aşağı, kel yukarı diye dalga geçmeye.

Ve sırasının kendisine gelmesine sabredemeyip, daha tıraş bitmeden tutar bizim dervişi, atar bir köşeye.

"Benim tıraşım bitsin, sen sonra devam edersin" der.

Velhasıl, berber kabadayıyı tıraş etmeye koyulur..Tıraşı bittikten sonra kabadayı çıkar. Allah'ın hikmeti ya, at çifteyi bir teper kabadayı orada can verir. Derviş de tekrar oturur berber koltuğuna...

Berber meseleyi idrak eder. Elinde makas bedeni tir tir titrerken sorar:

"Yani hocam biraz fazla olmadı mı?"

"Kardeşim, inan bu adamın bu davranışından dolayı elimi açıp beddua etmedim. Ama gel gör ki, bu kelin de bir sahibi var, öyle değil mi?"

Anlatılan bunca hakikate rağmen hâlâ "Dediğleriniz iyi hoş ama ben bu haram sevdadan vazgeçemem" diyen güzel kardeşim! Sevgi nefiste yaşanırsa ihtiras, kalpte yaşanırsa aşk olur.

ALLAH SİZİ KORUMAK İÇİN BAZILARINI HAYATINIZDAN ÇIKARIR

–Gerçek Bir Yaşam Öyküsü–

Doğma büyüme İzmirli olup sanayici bir babanın kızı olarak dünyaya geldim. Çocukluğum ya namaz kılan babaannemin yanında ya da anneannemin yanında geçerdi.

Yalnız namaz kılan babaannem benim de namaza ihtiyacım olduğunu o yaşlarda telkin etmemişti. Namaz kılmamı anlatan olmasa da mazbut geçen çocukluğumda hangi eve taşınsak hep cami yanında olur, ille de kulağıma ezan sesi ilişirdi.

Ben mazbut olsam da dışarıdan bakılınca son derece sosyetik bir aile olarak gözükürdük.

Annem-babam konken partilerinde, çoğu zaman içkili iş yemeklerinde olurlardı. Ben bu hayata nasıl alışamadımsa onlar da benim bu

mazbut hâlime o kadar kolay benimseyecek gibi görünmüyorlardı.

Annem her cumartesi düzenli olarak kuaföre giderdi. Döndüğünde beni evde sakin hâlde gördükçe azarlardı, sen nasıl kızsın diye. Bilmezdi ki ben istesem de yapamazdım, tabiri caizse annemin kızı değildim.

Şu an annem bir hayli yaşlı, benimle kalıyor. Hâlâ beni görünce, "Ne bu başın kapalı, içimi kararttın. Seni gördükçe takıp takıştırasım gelmiyor, kıyafet alsam bile giyemiyorum" diyor.

Hayatım, liseye kadar okul ve ev arasında geçti.

Benden beş yaş küçük bir de erkek kardeşim vardı. Allah yardımcısı olsun, o da ailem gibi yemesine-içmesine ve dünyasına düşkündü.

Bir kısım hissesine sahip olduğumuz lüks bir otelimiz vardı. Bizimkiler bir dönem pazar akşamlarını burada geçirmeyi âdet hâline getirmişti.

Ne kadar yapmayın etmeyin, beni götürmeyin desem de dinlettiremezdim kendimi. Ben de arabanın içinde kalır, onlar çıkana kadar bir başıma dersimi çalışırdım.

Liseyi bitirince arabam vardı. Arabam olduğu için ehliyeti bana hediye etmişlerdi. Babam öyle bir adamdı!

Arabam çokça ilgi çektiğinden çoğu zaman

onunla okula gidemez, gitsem de yoldan arkadaşlarımı toplar, arka sokakların birine park ederdim. Babam kullanıyor muyum diye sık kontrol ederdi.

1978'de üniversite 3. sınıfı okurken, zamanında "Bu ne dağlık yerler" dediğim Milas'tan nasibim çıktı ve bir aile dostu vasıtasıyla evlendim.

Aramızda hoş bir elektrik olsa da eşimin en çok ilgisini çeken özelliğim ailemin şöhreti olmuştu.

1980'de ilk kızımı doğurduğumda, eşimin olmadığı vakitlerde pek evde durmaz annemlerde sık vakit geçirirdim.

İşte öyle bir akşamda evden içeriye girdiğimde babaannemi yere yatmış hâlde gördüm. Kimseyi gözüm görmeden, kimseleri dinlemeden koştum babaannemi tuttum ve olabildiğine sarstım.

Sarsılıp kendine gelen babaannem, "Çok uzaklardan geliyorum kızım" dedi.

Benim de dikenli yolda güllere giden hikâyem böylece başlamış oldu. Ölümden dönen babaannemdi, ama kendisine gelen bendim. Ayılan babaannemdi, ama uyanan bendim.

Eşim iş yemeklerine çok giderdi. Ben de mecburen hem eşimin hem de ailemin "Orada

bulunmalısın" baskılarına dayanamayarak giderdim.

Baskı diye bahsettim. Yemeğin neresi baskı olur derseniz, içkili olduğunda hem bedeniniz hem ruhunuz bu noktada hassasiyet taşırsa zulüm dahi olabilir. Hele de o içkiyi benim gibi zorla içmek zorunda kalırsanız...

Ailemle bu ve buna benzer durumlar bolca devam etse de her dakika babaannemin ölüm sahnesi aklımdan çıkmıyor ve bunca yıldır düşünemediğim ahiret hesabı, bunca yıldır aklıma gelmeyen ölüm muhasebesi beni sarıyordu.

Yapmakta geç kaldığım sahneyi gerçekleştirdim ve her şeye rağmen namaza başladım.

Namaza başlamam maalesef ailemden beklediğim hassasiyeti uyandırmadı. Yurt dışı seyahatleri, içkili yemekler, evimizde partiler azalmadı.

Hele yaz oldu mu kocamın haricinde akrabaları varken ve denizden çıkarken, yurt dışından bana hediye aldıkları bir karış kıyafetle bir de onlara o hâlde masa hazırlamak zorunda kaldığım sahneler... Etime ateş basılsa daha az acı çekebilirdim.

O denize girmemek için evde temizlik yapmaya dahi razı olsam, eşimle kavga dövüş beni denize atıyorlardı.

Daha bilgi noktasında yeterli düzeye varma-

dığım zamanlar dahi fıtratım o hâlde bile bu durumları kabul etmiyordu.

Tek sığınağım canımın içi arkadaşım, bu yollarda yürürken dayanağım Kazibe'ydi. Ne zaman eşim iş için evden gitse ben de Kazibe'nin yanında kendimi bulur, okunan Risale-i Nurlar ile kendimden geçerdim.

Çok gariptir, bunca yıl geçmesine rağmen ne zaman sohbetlerde Risale-i Nur okunsa ben hâlâ kendimden geçer, ocakta yemek mi var, eve saat kaçta gideceğim, ne varsa unuturum.

Tek unuttuğum maalesef bu değil. Bugünlere gelene kadar eşim, ailesi ve ailemden gelen baskıların hatırası olarak Kazibe ile tanıştığım günü bile hatırlayamıyorum.

Yoğun baskı ortamı birçok şeyi de unutmama sebep oldu. Her sohbette denk gelen "Allah sabredenlerle beraberdir" ayeti ise tek yardımcım...

1987 yılında erkek çocuğum dünyaya geldi. Babam o dönemlerde kazancının zirvesindeydi. Erkek kardeşime maddi noktada çok destek olurlarken, bana bir ev dahi almamış ve bu da eşim ve ailesi tarafından ezilmemi kolaylaştırmaya sebep olmuştu.

Bunca mal varlığı vardı ama ezilmemin haricinde şu parayı elime geçireyim de şunu yapayım hayaline girmedim. Allah korudu da sokma-

dı desek daha uygun olacak herhâlde.

Eşim her evden çıktığında bolca dua etmeyi kesmedim. Gittiği yerlerde içkiler, yanlış insanlar, belki de bayanlar... "Allah'ım onu selamette kıl, kurtar..." dedikçe yüreğim hopluyordu.

Eşim de her evden çıkarken Kazibe ile ilgili olumsuz bir kelam etmeyi eksik etmezdi. Bana doğru yolu gösteriyordu ya, kalbi almadı herhâlde...

Rahmetli Özal, o dönemde çayı özele açınca Rize'de bir şirketten eşime iş teklifi geldi. Rabbim kabul etti demek dualarımı, eşim bana bir miktar daha yakın olmuş oldu.

Akabinde hayatımda babaannemin ölümünden bile etkili olan o olayı yaşadım.

Yolda yürürken ansızın kafama açılan yüzlerce kiloluk kamyon kapağı, o kapağı zincirin tutuşu sayesinde kafama çok az deyişi ve şoku atlattığımda yerde kanlar içinde kopan bir miktar saçım...

Kalbim bunun bir ikaz-ı ilahi olduğu noktasında son derece hüşyardı (uyanıktı).

Gözlerimden yaş gele gele tek gönül dostum olan Kazibe'nin yanına koştum. Açtığı gibi Risale-i Nur'da herkesin bir miktar kendisini bulabileceği o meşhur dersi yaptı bana: "Gafil kafaya tokmak..."

Kapanmam için bundan daha aşikâr bir ikaz

nasıl olur bilemiyorum.

Bir yıl süren "Allah'ım bana kapanmayı ve umre ziyareti yapabilmeyi nasip et" başlıklı duama yoğun şekilde başlamış bulunuyordum.

Yıl sonunda yeni şirketi eşime, tüm ücretleri kendileri karşılamak üzere ya umre ya da Rusya ziyaretini hediye olarak verdi.

İşin ilginci bir maniden ötürü eşim Rusya'ya gidemiyor ve tek seçenek umre gözüküyordu. Herkesin eşiyle gelmesi hasebiyle eşim de beni götürecekti. Gitmeden, "Orada gaza gelip kapanmaya kalkarsan külahları değişiriz" diye beni bolca uyardı.

Benim hiçbir kıyafetim umreye uygun olmadığından Kazibe'den aldığım kıyafetleri bir şekilde kendime uydurdum.

Meşhur bir mağaza zincirinin sahibi de bizimle umredeydi. Dönerken havaalanında, "Yenge örtü sana çok yakışmış" dedikçe eşim kulağıma eğilip, "O örtüyü hemen çıkar" diyordu.

Mahalle baskısı öyle yapıyor insanı... Ailesi, sosyetik çevresi, benim kapalı olmamı kabul edemiyordu.

Ne yapsam, nasıl yapsam, ne zaman yapsam diye kimlere danışmadım ki, başımı örtebilmek adına...

Artık eşim görüp kızmasın diye öyle bir hâl almıştım ki, onun yanında başım açık ama bal-

kona çıkınca, kapı çalınca, kapıcı gelince hemen örtüyordum.

Neredeyse 10 yıldır namaz kılar, her fırsatta başımı örtmeye çalışır ama istenildiğinde mecburen evde içki masası hazırlar hâle gelmiştim. Olur da es kaza kapalı yakalanırsam hemen başım açtırılırdı.

Uzak Doğu'da olsun, Amerika'da olsun şirketin taltifi, yani hediyesi olarak gezdikçe eşimin dünya hayatına iştahı gitgide artıyordu. Beni de aynı hızla beğenmemeye başlıyordu.

Bense o sefahatin içinde bile bir-iki kapalı insan gördükçe, "Demek bu iş dünyanın neresinde olursa olsun yapılması gereken bir farzdır" şuuruna bürünüyordum. Dünyanın cehennemi denebilecek yerlerdi.

Bir ara yine benim örtüyü takıp eşimin çıkarttırabilmek için mücadele ettiği sahnelerden birisini yaşıyorduk.

Olayın gerginliğinden fark etmemiş, örtümü düşürmüşüm. Arkamdan meşhur mağazalar zinciri sahibi aile dostumuzun sesini işittim. "Yenge örtünüzü düşürmüşsünüz" diyerek yetişti yanımıza...

Allah ömür versin, onun da eşi örtülü değilmiş. Ne imtihan ama?

Bizim fırtınalı hayatımız devam ederken çoğu defa eşime:

"Üç değil, beş çocuğumuz da olsa biz yapamıyoruz. Örtüm, namazım olmadan ben yapamıyorum. Belki de ayrılmalıyız" desem de bir şekilde dönüp tekrar deniyorduk beraber yapabilmeyi...

İçime kurt düştüğü öyle gecelerden biriydi. Bunca sıkıntı yetmiyormuş gibi uzun süredir eşimin beni aldattığı kanısı sağlam delillerle beslenmişti.

Bunu söyleyince idare etmeye çalışsa da ağzımdan aldattığı kişinin ismi çıkınca kabahatini katlamak adına dayanamadı ve yüzüme bir tokat patladı.

Kan beynime hücum etti, aklım başıma geldi. Doğum günümde balkonda onu beklediğim, sabah geldiğinde de "İnsan doğum gününü sevdiğiyle geçirir" cümlesi... Bunca yıl bana ettiği eziyetler... Annesinin "Oğlum, eşin namazında, abdestinde çocuklarına da sahip. Sen hayatını yaşa" tavsiyeleri... Hepsi bir bir aklımdan geçiyordu.

19 yıllık hayatımda yalnız kaldığım sahneler geldi aklıma... İçkili olan kızımın düğününde, tek kapalı ve yalnız yine bendim. O koca yalnızlıkta ellerimden tutan tek ayet geldi aklıma: "Allah sabredenlerle beraberdir."

Eşimin babası hâkim olduğundan, boşanma sürecim de her şey gibi kolay olmamıştı. Bir

yıl boşanma süreci sonunda 1999'da boşanabildik.

İlk işim Rabbime geç kalmış vefamı sunmak oldu. Bir daha açmamak adına kapanmak... Her fırsatta benim elimden tutan Risale-i Nurları aynı kuvvette tutmak ve inşaallah bırakmamak.

Bu süreç bana ibadetlerimi geri hediye ettiği gibi benden de birçok şeyi aldı götürdü.

Depresyon hapı kullanmadan gözlerimi yumamadığım geceler mi dersin, eşim evden ayrıldıktan sonra üç ay duş bile alamayışım mı, silinerek temizlik ihtiyacımı sağladığımı mı dersin... Ayaktayken kabre girdim sandım.

Teyzemin ısrarı üzerine çocukları aldım tatile çıktım. Gençler orada ne var burada ne var, şunu da alalım, burayı gezmeden olur mu diye oyalanırken, ben fırsattan istifade her daim gözümde tüten mekâna, camiye koştum.

Ne kadar dua ettiğimi bilmiyorum, "Allah'ım kurban olayım, söyle Senin için ne yapmalıyım" diyerek... Duamın sonunda gözyaşlarımın buğusunun arasından şu ayet gözüme ilişti:

"Hacc ve umreyi de Allah için tamam yapın."

(Bakara, 196)

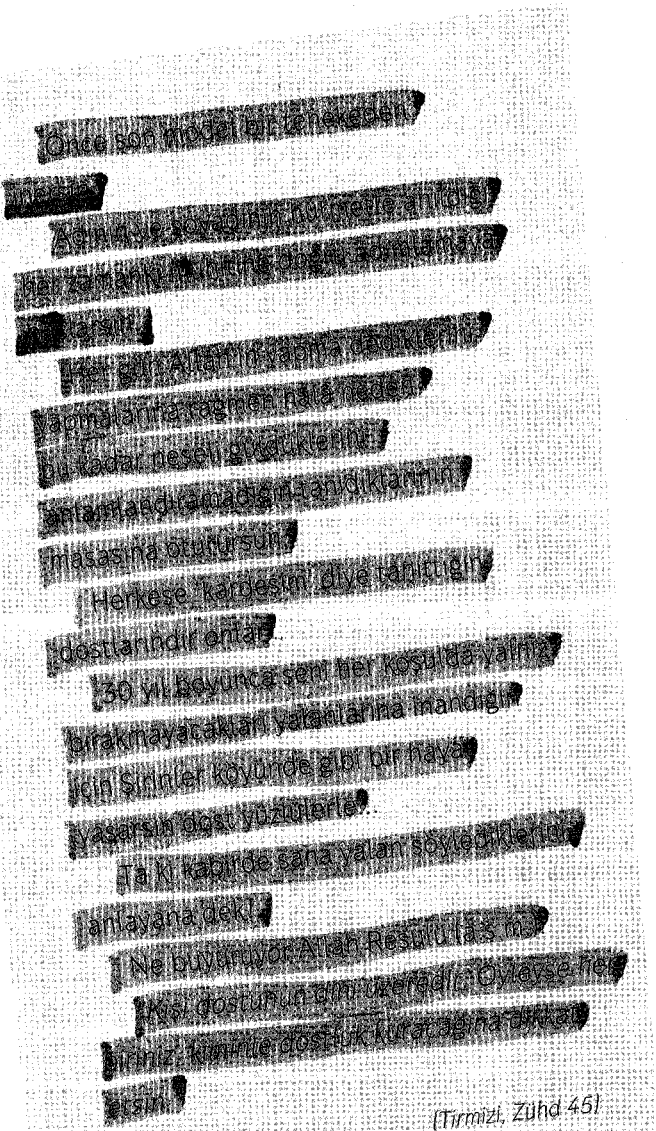
Bu sefer de başladım, "Allah benle konuştu" diye mutluluktan ağlamaya...

Haccın kuradan çıktığı aynı gün, Rabbim Çeşme'den bir de yazlık nasip etti. Şu an akşamlarında Risale-i Nur dersleri yapılan bir yazlık...

Bir gün rüyamda, evimizin yıkıldığını gördüm. Annem enkazın altında kalmış, sadece kolu gözüküyordu. Ben annemi kolundan tutup kaldırdım ve sonra da uyandım. Bir müddet sonra baktım, annem de namaza başladı. Şükürler olsun...

Babam maalesef hâlâ dünyayı, dünya işini, dünya malını ön planda tutan bir hayat yaşıyor. Hayat işte, insanın ailesi olunca ümit kesemiyor.

Yaşadığım onca sıkıntıdan bana yadigâr kalan ise her gün bakmaya, koklamaya doyamadığım, beni o evrelerde hiç yalnız bırakmayan Risale-i Nurlarım oldu.

Önce son model bir izlenim...

Adımız Soyadımız Doğum Tarihimiz...

Her zaman Yanında Doğru Durmamız...

Her Şeyi Affetmiş Yanına Dostlarımız...

Yapmalarına Rağmen Hala Hayatta...

Bu Kadar Neşeli Gösterişlerimiz...

Anlamlandıramadığımız Tanıdıklarımız...

Masasına Oturursun...

Herkese Kardeşim Diye Tanıttığın...

Dostlarındır Onlar...

30 Yıl Boyunca Seni Her Koşulda Yalnız...

Bırakmayacakları Yalanlarına İnandığın...

İçini Şirinler Köyünde Gibi Bir Hava...

Yaşarsın Dost Yüzlülerle...

Ta Ki Kapıda Sana Yalan Söylediklerini...

Anlayana Dek...

Ne Büyük Yüce Allah Resulü (a.s.m.)

Kişi dostunun dini üzeredir. O halde her

birinizin kiminle dostluk kurduğuna dikkat

etsin.

(Tirmizi, Zühd 45)

Ne yaparsan yap olmaz bazen. Ama o kadar güzel olmaz ki, "Ancak bu kadar güzel olmayabilirdi" dersin. Ve aklına gelir: "Kadere iman eden kederden emin olur!"

"İnsanın iç acılarının toplamı, Rabbinden uzaklığı kadardır."

Kalbine birinci sıraya Allah'ı koymazsan; hem Allah'ı kaybedersin hem birinci sıraya koyduğunu.

4. Bölüm

Bizi Ayrılık Şarkıları Değil, Veda Hutbesi Ağlatır

Konservede Saklı İman

Ne diyorduk?

Birçok insanla muhtelif mekânlarda uzun uzun muhabbetlerin sonucunda anlamış bulunuyorum ki, Türkiye'de imansız kimse yokmuş! Maşaallah...

Yalnız bu cümleler yüzüme yağarken kalbim hep şu soruyu nida etmede gecikmedi:

"Madem bu kadar inanılıyor, neden uygulamada göremiyoruz?"

Evvela şunu söyleyelim: Ben bunları görmekle vazifelendirilmiş memur değilim. Lakin koca Türkiye'deki bu eksikliği göremeyecek kadar Leyla da değilim!

Elinde iman gibi bir nur olur da insanın davranışlarında görülmez mi hiç? Ehliyetin olup araba kullanamamak gibi olmaz mı neticesi?

Bağ, bahçe, yayla görünce endoplazmik

retikuluma kavuşmuş hücre gibi mesut olurum. Hemen başlarım etrafımda kıpraşan ne varsa önce tefekkür, sonra (Rabbime) teşekkür etmeye...

Günde 20 bin çiçek ziyareti sonucu bana bal veren; ama bana bal verirken komşunun oğlu Davud'a iğnesini vermeyi ihmal etmeyen; tüm teflonlardan daha kaliteli, daha pratik ve daha minnacık olan o midesinde zehir bulaştırmadan balı pişiren; petekteki yavruların çıkabilmesi için ideal sıcaklık olan 35 dereceyi sağlayabilmek adına adeta orkestra ahenginde titreyen ve sıcaklık yükselirse kanadını yukarıya uzatarak vantilatör görevini üstlenen ve bu işleri hep inadına binlerce arkadaşı ile aynı anda yapan arılar, çarptı gözüme.

Dedim bu akılsız, şuursuz mahlukat bile bunca işe yaparken iman iddiasında bulunup doğduğu günden beri bir arı kadar faydası olamayanlar var.

İman ettim demekle iman oluyorsa, Efendimizin (a.s.m.) ismi zikredildikten sonra binlerce süslü sözcük ile tezyin edince iman oluyorsa buyur arkadaş:

"Top senin, çevkan senin. Ne diye yorulursun ki? Bir şiir kitabı yaz, bitsin bu iş! "

Peki, olur da bir gün sormazlar mı adama:

Başını seccadeye bile bükemiyor, bu nasıl iman?

İddaa gibi kolay vazgeçilebilir bir kumardan bile seni alıkoyamıyor, bu nasıl iman?

"İçme!" demesine rağmen, "Ben haftada bir içip kimselere zarar vermiyorum" demagojisine giriyorsun, bu nasıl iman?

Yani, benim babam, çöpteki boş konserve kutusunda da markası yazıyor.

"İmanlıyım" demek yeter mi, bunca laftan sonra, var onu da sen düşün.

Umarım beni ikna edememişken Münker ve Nekir'i ikna edebilirsin!

Evdekilere bol selamlar...

İNSANIN GECE HAYATI OLMALI NİZAMETTİN!

Nereden çıkardın Nizamettin, gecenin manasının onlar için 'Leyla', bizler için 'horlamak' demek olduğunu?

Yok, yani ne hızlı bir gençlik geçirdiğini bilmesem hak vereyim gözlerini bu kadar erken yummana...

Kınamıyorum seni Nizamettin, boyun bükme bana öyle mahzun gelin gibi...

Sadece gençliğinde sana şimdilerde elem veren dünya işlerin için hayatını nasıl nizam edip gecelerini kullandıysan, hani diyorum kabir hayatın için de bunu böyle yapsan olmaz mı?

Biz kırk kardeşiz, kırkımız da birbirimizi iyi biliriz Nizamettin. Senin bu tepkini tahmin ettiğimden bir büyüğümüzün gönül dağlayan cümleleri ile çıkıyorum karşına:

"Ey dîde nedir uyku, gel uyan gecelerde,
Kevkeblerin et seyrini, seyran gecelerde."

Mide değil Nizamettin, dîde... Göz demek olan dîde tabii...

Rabbinin havada direksiz asılı tuttuğu bu yıldızların arasında gezinti yapmak dururken, bu uyku da ne uykusu diye gözüne sitem ediyor büyüğümüz Nizamettin.

"Bak heyet-i âlemde, bu hikmetleri seyret,
Bul Sanii'ni, ol ana hayran gecelerde."

Sevgiline aldığın zambağı, babanın karne hediyesi olan bilmem ne marka saati, ne olduğunu dahi anlamayarak güzel dediğin ve sana ardından güzel bir hava katmasını beklediğin o esrarlı tabloyu bir kenara koy da şu kâinata, şu tekvini emirler mecmuasına bak bu seferlik...

Bak da Sanatkâr'ını tanı ve kime hayran olunması gerektiğini iyi anla.

"Gündüz yerin dibine mi battı da ille gece kalkacağız?" nasıl cümle bu Nizamettin.

Tabii ki gecenin vurgulanışının bir sebeb-i hikmeti var.

"Çün gündüz olursun nice ağyar ile gafil,
Koy gafleti dildârdan uyan gecelerde."

Gündüz vakti eş derdi, iş derdi, çocuğun okulu, manavın kokulu kavunu, yok üzümün çöpü, süpürgenin sapı derken nazar-ı dikkatini bir türlü toparlayamaz insan.

Ama gece öyle mi Nizamettin?

Gece insanda öyle bir huşu, öyle bir huzur olur ki, su içmeyi bile düşünmez insan. Rabbi ile böyle bir halvete erdikten sonra...

Ya Nizamettin, öyle edeplidir işte geceler...

Belki Sizin de Kapınızı Çalarız!

Demek ki beynimizin içinde yer etmiş aynı cümle, aynı anda, aynı heyecanda, lakin farklı bedenlerde...

"Sen, ey nefsim! Neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?"

Yoksa gecenin o vaktinde yapılacak iş miydi bu?

Demek üçümüzün uykularını bölen, aynı hasreti çektiren, aynı dertle dertlendiren aynı cümleymiş:

"Sen, ey nefsim! Neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?"

Yoksa bir geri adım atar insan, "Arkadaş bunlar bizi yanlış anlar da yüzümüze tükürür ve kapıdan kovarlarsa ya" diye.

Sonda söylenecekleri bu defa başta söyledim galiba. Neyse müsaadenizle toparlayayım azizim.

Bayram sonrası kan bağından öte bağlandığımız kardeşlerle, bitiremeyeceğimiz hasretimize bari bir yerden başlayalım niyetiyle çorbacıda oturduk.

Bizim çay ve çorbada, günlük hasbihâlde, hatta esprilerde bile tabiatımızın bir yanı hâline gelen imani muhabbetler hiç eksik olmaz.

Yine aynı cümle bulutları gezinirken masamızda bulutlardan bir tanesi, **"Sen, ey nefsim! Neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?"** yağmuruyla yavaş yavaş ıslatmış sinemizi...

Serkan, ben ve Emre çorba sonrası Hayalhanem'in yolunu tuttuk. Tutmasına tuttuk da yol da bizi tutmuş olacak ki, hepimizin aklı bir yerlerde yol boyu ilerlerken dershanenin karşı binasının gözüktüğü köşeye gelince, daha adım atamadık, birbirimize bakmaya başladık.

Her balkona çıktığımızda içki şişelerinden halıların dahi gözükmediği üç tane öğrenci evi ve bu kardeşlere bir türlü yetişemiyoruz diye hayıflanan üç tane adam...

Vahşi Batı filmlerinde saatin on ikiyi göstermesine birkaç saniyenin kaldığı ve o esnada yerde yuvarlanan samanlardan başka hiçbir şeyin ses çıkarmadığı, eceline bakıyormuşçasına düşmanını kesen iki tane adamın birisinin bizim kahramanımız olmasını beklediğimiz sahne gibi,

sinemizi ilk kim vuracak diye bekliyorduk birbirimizi...

Meğer Bediüzzaman Hazretleri hepimizden daha hızlı çekmiş silahını ve kalbimde bir ses:

"Sen, ey nefsim! Neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?"

Kalbi bu kadar yanar da dili durur mu hiç insanın? Gecenin o saatinde bastım avazı:

"Var mısınız bee?"

Biz ki muhabbet fedaileriyiz, biz ki konuşmak fıtratımız olmuş, nasıl oldu da birden değişti o fıtrat?

"Neye, nereye, nasıl olur demeden, acele edelim. Bu kadar hayırlı bir işten bizi caydırmak için şeytan elinden geleni yapar" diyen Serkan...

Ve akabinde Hayalhanem'de daha açılmamış kutusunda duran mis gibi baklavayı almaya koşan Emre...

Üstümüz oldukça düzgündü, zira kalplerini fethetmeye giderken zihinlerinin kılık kıyafetimizle meşgul olmasını istemezdik.

Elimizde kız istemeye yetecek kadar tatlımızla beraber, on metre mesafeyi yarım saatlik dualarla alarak vardık kapının önüne...

"Ya yüzümüze tükürür kovarlarsa... Ya tükürürlerse..."

"Tükürürlerse tükürsünler kardeşim. Tüküren

de ölmüş tükürülen de" dedik ve bastık zile...

Şaşkın gözlerle bize bakan genç kardeşimiz ömründe böyle bir sahne görmemiş olacak ki, yeni bir tür keşfetmiş edasıyla bizi süzmeye başladı.

Biz de daha fazla uzatmadan konuya girdik:

"Kardeşim, biz uzun süredir karşı balkondan sizi izliyorduk. Bizim büyüdüğümüz yerlerde bu kadar yakın olup tanışmamak çok ayıptır. Varsa bir bardak çayınızı içmeye geldik. Müsait değilseniz de canınız sağ olsun."

Olayın şokunu atlatıp işportacı olmadığımızı anlayan kardeş, bizi içeri buyur ettikten sonra, "Kimlerdensin?", "Hangi yemek seversin?", "Tantuni de sever misin?" diye evdeki tüm arkadaşlarla sıcak bir hava yakaladık.

Sonra mı ne oldu? Bütün kelamları susturan, bizler yaşlandıkça gençleşen o efsunlu beyan aldı sözü, Kur'an-ı Azimüşşan aldı sözü...

Geç saatlere kadar süren muhabbetten yorulmuş olacağız ki, yataklara uzandık gözleri yumabildik ama hayalleri değil.

Hâlâ ulaşılması gereken o kadar çok kardeş vardı ki, "Ne güzel yaptık!" bile diyemedik.

Ve aynı anda sinelerimizde bir ses:

"Sen, ey nefsim! Neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?"

"Hayırlısı" ne uzun kelime... Açıp baksa manayı, ne sevgiler, ne kanamalar, ne hasretler, ne bekleyişler, ne yaralar, ne umutlar çıkar.

Arının karnındaki bal ile kuyruğundaki zehri birbirine karıştırmayan Allah, senin hakkını da başkasıyla karıştırmaz. Sabret!

Bizim "leb" dendiğinde "leblebi"yi değil de, "Lebbeyk Allahümme lebbeyk, lebbeyke lâ şerike leke lebbeyk" anlayacak gençlere ihtiyacımız var.

5. Bölüm

Lüzumuna Binaen...

HZ. Muhammed (a.s.m.) Neden Çok Eşliydi?

İnsanın tat alma duyusu bozulursa, şerbetle zehri ayırt edemez. Bu durum aynı şekilde diğer duyu organları için de geçerli.

Binaenaleyh kâinatta bir şeyin idrak edilmesi için havass-ı selime, yani duyu organlarının uygun bir şekilde iş görüyor olması gerekir.

Görme duyunuzun olmadığı bir durumda gideceğiniz hiçbir yerin sizin için pek farkı olmayacak, çünkü gittiğiniz her yerde sizin için değişen şey sadece radyo frekansı olacaktır.

İşte bunun akıl için olanı ise küfür olarak geçiyor.

Allah'ı bulmak için binek olarak verilen içimizdeki 'ene' duygusunun egoist bir yapıya bürünerek, aklın Cenab-ı Allah ile irtibatını kesmesi sonucu oluşan 'akl-ı selim' durumunun bozulması, küfür içinde yaşamaya sebep olur.

Bu durumda kati delillerle kişiye sunduğu-

nuz bilgileri ve 'haber-i mütevatir' yani yalan üzere bir araya gelmesi mümkün olmayan topluluktan çıkan haberi, kişi kabul edemez, çünkü egoistlik duygusu onu bu gibi meselelere kör ve sağır etmiştir.

Küfrün karanlığında, o zamanın münafıkları Peygamber Efendimize (a.s.m.) hakikatini anlamadıkları her hadise için ortaya attıkları alaycı ve gerçeği yalanlayan sözleri günümüze kadar ulaşmıştır.

Ve istemedikleri gerçeğin, tek gerçek olduğunu tüm insanlığa haykıran Peygambere sataşmışlardır. Çünkü kendi elleriyle yaptıkları ve malik oldukları putlara aitlik duygusu içerisindeki paradoksal yaşam tarzlarını, Kur'an-ı Kerim yüzlerine çalıyor.

Kâbe'den ve etrafındaki putlardan oldukça fazla kazandıkları gelirlerinin biteceğinin sinyallerini veriyor. "La ilahe illallah" ile bütün mevcudatı yaratan tek bir Zât vardır ve sizin tapındığınız putların size bir faydası yoktur.

Gördüğünüz görebileceğiniz her şeyi yaratan, bir arada tutan, renk ve şekil veren, yardımınıza yetişen ve başınıza musibetler gönderecek olan yalnız O'dur. O Rahman ve Rahim'dir.

Ve müşrikler, günah değmemiş o durulardan duru Nebiye iftira atarlar. "Muhammed (a.s.m.)

nefsani ve şehvani duygulardan dolayı dokuz eş almıştır. Ve bunun yanında Aişe ile 7 yaşında evlenmiştir" diyerek bu evliliklerin nefsani ve şehvani olduğunu savunuyorlar.

Bu mesele Risale-i Nur'da, kırmızıya "Evet, bu kırmızıdır" demek kolaylığında ele alınmıştır.

"Yüz bin defa hâşâ ve kellâ! O dâmen-i muallaya şöyle pest şübehatın (şüphelerin ve bu iftiraların) eli yetişemez. Evet, on beş yaşından kırk yaşına kadar, hararet-i gariziyenin galeyanı hengâmında ve hevesât-ı nefsaniyenin iltihabı zamanında, dost ve düşmanın ittifakıyla kemâl-i iffet ve tamam-ı ismetle Haticetü'l-Kübrâ (r.anha) gibi ihtiyarca bir tek kadınla iktifa ve kanaat eden bir zâtın, kırktan sonra, yani hararet-i gariziye tevakkufu hengâmında ve hevesât-ı nefsâniyenin sükûneti zamanında kesret-i izdivaç ve tezevvücâtı, bizzarure ve bilbedâhe, nefsani olmadığını ve başka ehemmiyetli hikmetlere müstenit olduğunu, zerre kadar insafı olana ispat eder bir hüccettir."

(Mektubat, Yedinci Mektup)

Mekke'nin en asil, yakışıklı ve güvenilir gençlerinden olan Hz. Muhammed (a.s.m.), ilk evli-

liğini kendinden genç ve çok güzel olan bir hanımla yapmamış, kendinden 15 yaş büyük olan ve daha önce başından iki evlilik geçen Hz. Hatice ile yapmış ve 25 yıl boyunca başka evlilik yapmamıştır. Hz. Hatice vefat ettikten sonra da yaklaşık üç yıl bekâr kalmıştır.

Eğer Resulullah'ın evlilikleri nefis kaynaklı olsaydı üç yıl kadar bekâr kalmaz, en azından ikinci evliliğini genç ve güzel bir kadınla yapardı.

Ancak o, kendisinden üç yaş büyük olan Hz. Sevde ile evlenmiştir.

Buraya kadar şüpheye sebebiyet verecek hiçbir şeyin olmamasının yanı sıra sanki akla gelebilecek şüpheleri kaldırmaya yönelik hamleler yapılmış.

Evet, tam da öyledir. Zira Allah, zaman ve mekan mevhumundan münezzehtir ve kendi benliklerine takılmayan kullarına delilleri apaçık ortadadır.

Evet akılları kurcalayan sorular buradan sonra başlıyor, çünkü bundan sonra çok eşliliğe gidiyor.

Hz. Aişe ile evleniyor ve evlatlığı olan Hz. Zeyd bin Harise'nin boşandığı Hz. Zeynep ile evliliği gerçekleşiyor.

Şimdi meseleye mantık mizanları ile yaklaşalım. 40 yaşına kadar, peygamberlik verilme-

den önce bile cismaniyete ve nefse kapılmaktan uzak, aksine fedakârlıkla yaşamış olan Hz. Muhammed, peygamberlik davasını yüklendikten sonra böyle bir şeye meyletmesi mümkün müdür?

14 asırdır süregelen, Kur'an-ı Kerim'in ve söylediği sözlerin, hâl ve hareketlerinin, geleceğe dair verdiği haberler, yalanlanması muhal bu davanın verdiği meyveler olan evliyalar, asfiyalar, ebrar ve mukarrebinlerin doğrulamasıyla davası katî delillerle kanıtlanmış bir zat, hiç mümkün müdür ki böyle bir konuda nefsî arzularına göre hareket etsin.

Bu evliliklerin nefsî olduğu ortaya sürülmüş; oysa bizler biliyoruz ki, Peygamberimizin bu evliliklerinin hikmetli olması gerekiyor. Yani, Efendimizin her hareketinin bize yol gösterici olması gerekiyor.

Hz. Muhammed'in (a.s.m.) her evliliği, ilahi kader boyutuyla ve çeşitli hikmetlerle örülüdür.

Resulullah'ın evlendiği mü'minlerin anneleri olan ezvâc-ı tâhirat (temiz eşler) ve bu evliliklerle ilgili hikmetler hakkında şu açıklamaları yapabiliriz:

Aile hukuku ve kadınların değişik hâlleri ile ilgili bütün ayrıntıların ortaya çıkıp cevaplandırılması için, Resulullah'ın çok evliliği bir ihtiyaçtı.

Müslüman kadınlar, bir erkeğe sormaktan çekinecekleri değişik hâlleri, Hz. Peygamber'in hanımlarına müracaat ederek bilgi sahibi olmuşlardır. **Bu açıdan Resulullah'ın her hanımı, bir başöğretmen görevi ifa etmiştir.**

Hz. Peygamber'in eşleri, herkesin şahit olamayacakları ortamlarda öğrendikleri söz ve uygulamaları (hadis ve sünnetleri) naklederek ashabı ve tabiini bilgilendirmişler, böylece akaid, fıkıh ve tefsir ilimlerinin gelişimine büyük katkılarda bulunmuşlardır.

Bilindiği gibi Hz. Aişe (r.anha), 2100'den fazla hadis rivayet etmiş ve en çok hadis rivayet eden sahabeler (el-Müksirûn) arasında yer almıştır. Bu kadar çok hadis rivayet etmesinde zeki ve bilgili olmasının yanı sıra, Resulullah'tan sonra uzun süre yaşamasının payı da vardır.

Resulullah'ın Hz. Aişe ile genç yaşında evlenmesi ve onun Hz. Peygamber'den sonra uzun süre yaşamaya devam etmesi, böylece hadislerin günümüze kadar ulaşmasında ciddi anlamda katkıda bulunması ilahi bir hikmet olarak düşünülmelidir.

Hz. Muhammed (a.s.m.), yaptığı evliliklerle akrabalık bağları oluşturmuş, bu sayede İslam destekçilerinin çoğalmasına vesile olmuştur. Hz. Peygamber'in evlendiği bazı kadınların kabileleri meydana gelen akrabalık nedeniyle

Müslüman olmuşlar ve böylece İslamiyet'in yayılması hız kazanmıştır.

Dinî açıdan zor durumda kalan bir hanımla evlenerek hem onu içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtarmış, hem de bu konuda arkadaşlarına örnek olmuştur.

Bir cariyeyi satın alıp azad ederek, sonra da satın alma bedelini mehir sayıp kadının kendi isteği ve Müslüman olma şartına bağlı olarak kendisiyle evlenmiş ve bu konuda da arkadaşlarına örnek olmuştur.

Peygamberin her evliliğinde dahi hikmet vardır. Şöyle ki:

İlk evliliğini yaptığı Hz. Hatice, Hz. Muhammed (a.s.m.) ile evlendiğinde kendisi 40, Hz. Muhammed 25 yaşındaydı.

Hz. Hatice hem çok zengindi hem de yüksek bir ahlaka sahipti. Bu özellikleriyle, Hz. Muhammed (a.s.m.) peygamber olduktan sonra, ona çok yardımcı olmuştur.

Hz. Peygamber, bu evlilik vesilesiyle hem peygamberlik görevinin zor yıllarında eşinden maddi ve manevi çok yardım görmüş hem de ilerideki evliliklerinin yanlış yorumlanmasının önü kesilmiştir.

Hz. Sevde validemizin kocası, Habeşistan'a hicretten sonra vefat etmiş ve kendisi kimsesiz kalmıştır. Hz. Sevde, Resulullah'ın eşi olma

şerefine kavuşma dışında hiçbir istek taşımadan Peygamberimizle evlenmeye talip olmuş ve bu isteğinin kabul edilmesi üzerine, 55 yaşında iken evlenme akdi yapılmıştır.

Hz. Peygamber bu evlilikle hem Hz. Sevde'yi içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmış hem de ikinci evliliğini de kendinden daha yaşlı bir kadınla yaptığı için evliliklerinin yanlış yorumlanmasının önü bir kere daha kesilmiştir.

Hz. Ebubekir'in kızı olan Hz. Aişe validemiz, Resulullah'ın evlendiği tek dul olmayan kadındır. Önceleri Cübeyr ile nişanlanmış, Cübeyr'in İslamiyet'i kabul etmemesi üzerine bu nişan bozulmuştur.

Bu nişanın bozulması Hz. Ebubekir'i üzmüş, Hz. Peygamber'in onunla evlenmeyi kabul etmesi, yaşanan üzüntüyü ziyadesiyle mutluluğa çevirmiştir.

Hz. Aişe'nin 9 veya 11 yaşında evlendiğine dair rivayetler şöhret bulmakla birlikte, onun 17–18 yaşlarında evlendiğine dair kuvvetli deliller de vardır. (Bu konu, daha detaylı bir şekilde Mevlana Şibli'nin "Asr-ı Saadet" kitabında geçer.)

Hz. Aişe'nin evlendiği zaman yaşının büyük olduğunu, ablası Esma'nın biyografisinden kesin olarak anlıyoruz. Eski biyografi kitapları Esma'dan bahsederken diyorlar ki:

"Esma 100 yaşındayken, hicretin 73. yılında vefat etmiştir. Hicret vaktinde 27 yaşındaydı. "

Hz. Aişe ablasından 10 yaş küçük olduğuna göre, onun da hicrette tam 17 yaşında olması icap eder. Ayrıca Hz. Aişe, Hz. Peygamber'den önce Cübeyr'le nişanlanmıştı.

Demek evlenecek çağda bir kızdı. Küçük yaşta evlenmesiyle ilgili rivayetlerin, ilk nişanlandığı tarih ile karıştırılmış olma ihtimali de vardır.

Hesaplamalara göre Hz. Aişe risaletten 3 yıl önce doğmuş ve 18 yaşından 7 ay aldığı sırada evlenmiştir.

9 yıl evli kalan Hz. Aişe, Hz. Peygamber'den sonra 48 yıl daha yaşamış ve 74 yaşında vefat etmiştir.

Hz. Ömer'in kızı olan Hz. Hafsa validemiz, kocası Huneys'in Bedir Savaşı'ndan dönerken hastalanıp Medine'de vefat etmesi üzerine dul kalmıştı.

Hz. Ömer, kızının evlenmesini arzu ediyordu. O günün geleneklerine göre, bir baba kızını evlendirmek istediğinde sevdiği ve güvendiği birine teklifte bulunurdu. Hz. Ömer kızı ile evlenmesi için önce Hz. Osman'a, daha sonra Hz. Ebubekir'e teklifte bulundu.

Ancak ikisi de mazeret bildirip bu teklifi kabul etmedi.

Bu gelişmeler üzerine Hz. Ömer'in çok

üzüldüğünü gören Resulullah, dul ve hasta bir kadın olan Hz. Hafsa ile evlenmeyi kabul etti.

Ayrıca Peygamberimizin, dört çocuğu olan Ümmü Seleme ile evlenmesinin hikmeti de aynı şeyi hedefliyordu. Kocasının şehit olması üzerine yalnız kalan yaşlı bir kadını koruma altına alma niyeti apaçık meydandadır.

Hz. Peygamber'in halası Ümeyye'nin kızı olan Hz. Zeynep validemiz, önce Resulullah'ın evlatlığı Hz. Zeyd ile evlenmiş ve aralarındaki uyumsuzluk nedeniyle boşanmıştır.

Cenab-ı Hakk'ın emriyle, Peygamber Efendimizle (a.s.m.) Hz. Zeynep arasında kurulan bu evliliğin ehemmiyetli bir şer'i hükmü olduğu gibi, bütün mü'minleri ilgilendiren hikmeti vardı.

Bu da konuyla ilgili gelen vahyin, *"Tâ ki, evlatlıklarını, kendilerinden alakalarını kestikleri zevcelerini almakta mü'minler üzerine günah olmasın..."* mealindeki kısmında beyan buyurulmuştur.

Çünkü, Cahiliyye devrinde bir kimse birisini evlat edindiği zaman, halk, evlatlığı, onun adıyla anar ve evlatlık, öz evlat gibi o kimsenin mirasından faydalanırdı. Hâliyle bu inanca göre, evlatlığın boşadığı kadını, onu evlat edinenin alması uygun değildi.

İşte, Peygamber Efendimizin, Allah Teâlâ'nın emrine uyarak, Hz. Zeynep'i zevceliğe almasıyla Cahiliye devrinin bu inanç ve âdetinin bâtıl olduğunu ortaya koydu.

Böyle bir durumda mü'minler için de vebal ve günahın söz konusu olamayacağı belirtildi.

"...Zeyd, o kadından ilişikisi kesince biz onu sana nikâhladık ki evlatlıkları, karılarıyla ilişkilerini kestiklerinde (o kadınla evlenmek isterlerse) mü'minlere bir güçlük olmasın. Allah'ın emri yerine getirilmiştir."

(Ahzab Suresi, 37)

Ayetten de anlaşıldığı gibi Resulullah, bu evliliğe istekli olmadığı hâlde, Allah'ın muradı bu şekilde tecelli etmiş ve yanlış bir gelenek Hz. Peygamber'in yaşantısıyla sona erdirilmiştir.

Bu evlilikteki hikmetlerden biri de, evliliklerde denklik (küfüv) prensibine riayet edilmesi gereğidir.

Müreysi Gazvesi'nde esir olan Hz. Cüveyriye, Resulullah'a müracaat ederek mükâtebe yoluyla kölelikten azad edilmek için yardım istedi. Hz. Peygamber, bedelini ödeyerek onu esirlikten kurtardıktan sonra kendisiyle evlendi.

Bu evlilikten sonra Müslümanlar, ellerinde bulunan bütün esirleri serbest bıraktılar, onlar

da toptan İslamiyet'i seçtiler. Bu evlilik neticesinde hem barış sağlandı hem de İslamiyet kuvvet kazanmış oldu.

Ebu Süfyan'ın kızı olan Ümmü Habibe, kocası Ubeydullah bin Cahş ile birlikte Müslüman olarak Habeşistan'a göç etmiş, ancak kocası Habeşistan'da Hristiyan olunca zor durumda kalmıştı.

Bunun üzerine Hz. Peygamber Necaşi'ye elçi göndererek Ümmü Habibe'yi kendisine eş olarak istedi. Necaşi, bu isteği kabul etti.

Hicri 7. yılda gerçekleşen bu evlilikle hem samimi bir Müslüman olan 50 yaşındaki Ümmü Habibe zor durumdan kurtarılmış hem de babası Ebu Süfyan'ın İslamiyet'e karşı olan düşmanlığı yumuşama ve yok olma sürecine girmiştir.

Nadiroğulları'nın reisi Huyey bin Ahtab'ın kızı olan Hz. Safiye'yi cariye olarak satın alıp azad ettikten sonra şöyle buyurdu:

"İstersen serbestsin, mallarını al ve git. İstersen sana evlenme teklif ediyorum, Müslüman ol ve yanımda kal."

Hz. Safiye ikinci teklifi kabul etti. Resulullah, onu cariyelik bedelini mehir sayarak kendisiyle evlendi. Bunun üzerine ashap, Hz. Safiye'nin akrabalarını serbest bıraktı ve onlar da Müslüman oldular.

Bu evlilik ile hem birçok kişinin Müslüman olması sağlanmış hem de bir cariyeyi satın alarak cariyelikten kurtardıktan sonra ödenen bedeli mehir sayma konusunda ashabına örnek olmuştur.

Ayrıca Hz. Safiye'nin Yahudi asıllı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Hz. Peygamber'in insanlar arasında ırklarına göre bir ayrım yapmadığı açıkça görülmektedir.

Hz. Peygamber'in evlendiği son kadın olan Hz. Meymune, Hz. Abbas'ın baldızıdır. Hz. Meymune, Hz. Abbas aracılığıyla Resulullah'a evlilik teklifinde bulunmuş ve bu teklif kabul edilmiştir.

Resulullah'ın Hz. Meymune ile evlenmesi, Mekkelileri sevindirmiş ve Hz. Muhammed ile dostluklarının devam edebileceği fikrini canlandırmıştır.

Hz. Peygamber, bu on bir kadın dışında, Mısır Mukavkısı'nın kendisine cariye olarak gönderdiği Hz. Maria ile de evlenmiş ve bu evlilikten oğlu İbrahim doğmuştur. Böylece Hz. Maria çocuk annesi (ümmü'l-veled) olarak hür statüsüne kavuşmuştur.

Görüldüğü gibi, Hz Muhammed'in (a.s.m.) evlilikleri, ilahi takdirin bir tezahürü olarak, nübüvvet görevinin tam anlamıyla ifa edilebilmesi için yapılan evliliklerdir.

Bu evliliklerden hiçbirini şahsi istek ve dünya zevki ile yorumlamak mümkün değildir.

Ahzâb Suresi'nin 28 ve 29. ayetleri ile Resulullah'ın hanımlarının isterlerse ondan ayrılmaları değilse onunla birlikte kalmaları izni verilmiş, validelerimiz, Resulullah'a eş olarak kalmayı tercih etmişlerdir.

Bunun ardından Hz. Peygamber, eşlerinden vefat etmeyen dokuz tanesi ile evli iken nazil olan şu ayet ile bundan sonra yeni bir evlilik yapması yasaklanmıştır:

> *"Bundan sonra sana kadınlar helal olmaz; mülkiyetin altında bulunanlar dışında kadınlarını, güzellikleri hoşuna gitse bile başka eşlerle değiştirmen de helal olmaz. Allah, her şeyi görüp gözetmektedir."*
>
> *(Ahzab Suresi, 52)*

Hz. Peygamber'in hanımları, mü'minlerin anneleri sayılmışlar ve Resulullah'ın vefatından sonra da onun eşi olma şerefiyle yaşayıp toplumu aydınlatmaya devam etmişlerdir.

Bütün organlarınla günah işliyorsun, kalbinle ettiğin tövbe hepsini siliyor. İslam ne güzel din!

Elif Lam Mim! İşte böyle anlatılmaz hâldeyim... Hicretim sanadır ey yâr! Ben sana Muhacirim, sen bana Ensar...

Onların sevgilileri çiçek alıyorken, bizim Sevgilimiz çiçek yaratıyor; nasıl sevmeyelim! ☺

AŞK NEDEN CAN YAKAR?

Ne yaparsan yap olmaz bazen. Ama o kadar güzel olmaz ki, *"Ancak bu kadar güzel olmayabilirdi."* dersin.

Ve aklına gelir: *"Kadere iman eden kederden emin olur."*

Sonra anlarsın ki, nar tanelerini teker teker yerli yerine yerleştiren Rabbin, seni de hangi gönüle yerleştireceğini bilir.

Tek yapman gereken kara geceleri kudret kalemiyle güneşe boyayan, kahverengi odundan pembe çiçekler açtıran Allah'a inanmak.

O'na inanırsan yaklaşmak için tuttuğun elin aslında Allah'tan uzaklaştırdığını anlarsın.

O'na inanırsan batıp gidenlerden medet ummaz, kalbin esas sahibine yönelirsin.

O'na inanırsan *"aşk neden can yakar?"* anlar ve sabır ipliğiyle diktiğin tüm yaralarını tedavi edersin.

İstemez misin kor ateşler etrafını sararken yanmayan bir İbrahim olmayı...

9 786051 627205

facebook.com/gencnesilyayinlari
twitter.com/nesilgenc
www.gencnesil.com.tr